

DESTER

Oktober 1971
71e Jaargang
Nummer 10

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN HENRY D. TAYLOR

De Heer zegent sommige mensen met gave en bekwaamheid om door geloof veel macht te bezitten en uit te oefenen. Henry A. Dixon was zo'n man. Hoewel hij getrouwd was en een groot gezin had toen hij door het Eerste Presidentschap werd geroepen om op zending te gaan naar Groot-Brittannië, accepteerde hij die roeping direct en zonder aarzelen. Met drie zendelingen als reisgenoten ging hij in St. John Island in Newfoundland aan boord van het stoomschip de **Arizona**.

Onderweg stak er een ruwe storm op. Toen de zendelingen op het punt stonden hun avondgebed uit te spreken voor zij zouden gaan slapen, voelden zij een schok die het hele schip deed trillen. Ze haastten zich naar het dek en ontdekten dat het schip, dat op volle kracht voer, op een reusachtige ijsberg was gestoten. In de boeg van het schip was een immens, gapend gat gereten dat zelfs tot onder de waterlijn doorliep. De kapitein deelde mee dat hij en de bemanning het schip alleen bij kalme zee de dichtstbijzijnde haven konden binnenloodsden, en die was zo'n tweehonderdvijftig zeemijlen ver.

De wind en regen woedden onverminderd voort. Vele uren later stond ouderling Dixon, die niet kon slapen, op, kleedde zich aan en ging naar het dek. Terwijl hij daar alleen in het donker stond, met grote nederigheid en groot geloof, berispte hij de golven, en door de macht van het Heilige Priesterschap gebood hij hun te gaan liggen.

Zesendertig uur later kon het schip in Port St. John afmeren. Overeenkomstig de belofte van ouderling Dixon verloor niemand het leven.

Toen de eigenaar van het schip, de heer Guion, hoorde van het ongeluk – hij wist dat er mormoonse zendelingen aan boord waren – moet hij gezegd hebben: „Er is niets waar wij ons zorgen over hoeven te maken. Mijn maatschappij vervoert nu al veertig jaar lang mormoonse zendelingen en er is nog nooit een schip met mormoonse zendelingen aan boord vergaan!”

INHOUD:

Uit de duisternis, president Joseph Fielding Smith	291
De ijzeren roede (en) een tegengif voor de rusteloosheid in de wereld, president Harold B. Lee	294
„Kiest u heden“, president N. Eldon Tanner	300
Stemmen uit het verleden, het heden en de toekomst, Spencer W. Kimball	305
Weest lankmoedig, Elray L. Christiansen	309
Verloren Bataljons, Thomas S. Monson	311
„Zo de Heere het huis niet bouwt...“, Gordon B. Hinckley	314

DE kleine STER:

Vriendelijke Jules, Bernadine Beattie	73
Verven met een rietje, Marion M. Miner	75

OP DE OMSLAG: Deze maand op de omslag een tweekleurendruk van een foto die tijdens de honderdeenveertigste algemene jaarconferentie in de beroemde mormoonse tabernakel in Salt Lake City werd genomen. Een aantal van de tijdens de conferentie gehouden toespraken vindt u in dit nummer.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
voor de Nederlandse Zending
en de ring Holland

Oktober 1971
71e Jaargang · Nummer 10

Redacteur:
Doyle L. Green,
Church Editorial Department

Coördinator:
J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Parallelweg 45,
Maastricht

Correspondent voor de ring Hol-
land: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster“, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Uit de duisternis

door President Joseph Fielding Smith President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geliefde broeders en zusters,

We heten u en allen die via radio en televisie meeluisteren en -kijken van harte welkom. Wij heten u welkom bij de zittingen van de 141ste Algemene Jaarconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wij zijn hier vandaag bijeen om de Heer te dienen, Hem naar geest en waarheid te aanbidden, om gevoed te worden met het brood des levens en om raad en onderricht te ontvangen van hen die Hij heeft uitgekozen om de zaken van Zijn Kerk te beheren.

Ik spreek de oprechte hoop uit dat allen die deze conferentie bijwonen, en allen wier leven op enigerlei wijze wordt geraakt door de werkzaamheden van deze conferentie, zich zullen instellen op de Geest, opdat hun geloof en hun getuigenis mogen groeien, evenals hun verlangen om de geboden te onderhouden en te doen wat de Heer behaagt.

Wij zijn bezig met het werk van de Heer; dit is Zijn Kerk; Hij schiep het plan van zaligheid;

Evangelië ontvingen wij toen de hemelen in onze tijd opengingen; en onze wens en ons algeheel doel in het leven moeten zijn dat wij de waarheden geloven zoals Hij ze heeft geopenbaard en ons leven daarmee in overeenstemming brengen. Niemand, hetzij binnen of buiten de Kerk, mag enigerlei leerstelling geloven, enig gebruik verdedigen, of enige zaak steunen, die niet in overeenstemming is met de wil van God. Ons enige doel met betrekking tot de feiten van de verlossing moet zijn, dat wij ontdekken wat de Heer heeft geopenbaard, en dit vervolgens geloven en ernaar handelen.

Omdat de Heer ons in deze tijd andermaal Zijn eeuwig Evangelie heeft geopenbaard en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen

der Laatste Dagen tot bewaker en beschikker over de verlossende waarheden daarvan heeft gemaakt, wil ik nu voor de Kerk en voor de wereld nogmaals een aantal van deze eeuwige beginselen noemen die door het mensdom aangenomen moeten worden indien het zichzelf wil verlossen. Onze kennis van deze eenvoudige maar toch diepgaande beginselen is door openbaring in deze bedeling tot ons gekomen.

Wij weten dat onze hemelse Vader een heerlijker, verhoogde Persoon is, Die alle kracht, alle macht en alle heerschappij heeft, en dat Hij alle dingen weet. Wij getuigen dat Hij, door Zijn Eniggeboren Zoon, de Schepper is van deze aarde en van ontelbare werelden, die alle bewoond worden door Zijn geesteskinderen.

Wij getuigen dat Hij oneindig en eeuwig is en dat Hij de wetten heeft ingesteld waardoor Zijn geesteskinderen de macht kunnen hebben om vooruitgang te boeken en te worden als Hij.

Wij weten dat er in Christus zaligheid is; dat Hij de Eerstgeboren Zoon van de Eeuwige Vader is; dat Hij in de raadsvergadering van de hemel werd uitgekozen en in het voorbestaan werd geordend om het eeuwige en oneindige verzoeningswerk tot stand te brengen; dat Hij in deze wereld geboren werd als de Zoon van God; en dat Hij door het Evangelie het leven en de onsterfelijkheid aan het licht heeft gebracht.

Wij geloven met volmaakte zekerheid dat Christus is gekomen om de mens te bevrijden van de stoffelijke en de geestelijke dood die door de zondeval van Adam in de wereld werden gebracht, en dat Hij de zonden van alle mensen op Zich heeft genomen, onder voorwaarde dat de mensen berouw tonen.

Wij getuigen dat het Evangelie van Jezus Christus het plan van zaligheid is; en dat alle mensen door het zoenoffer van onze Heer in de onsterfelijkheid opgewekt zullen worden om door Hem geoordeeld te worden naar de daden die zij in hun sterfelijk bestaan gesteld hebben; en dat zij die de volheid van het Evangelie geloven en gehoorzamen, ook tot het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader opgewekt zullen worden.

Wij geloven dat wij, na alles wat wij zelf kunnen doen, door genade verlost worden, en dat alle mensen – uitgaande van de verzoening van Christus – met vrees en beven voor de Heer hun verlossing moeten bewerkstelligen.

Wij verklaren dat de mens, om verlossing te ontvangen, moet geloven in de Heer Jezus Christus, berouw moet tonen over zijn zonden, door iemand die daartoe bevoegd is gedoopt moet worden door onderdompeling, de gave van de Heilige Geest moet ontvangen door handoplegging, en vervolgens met onwankelbaar geloof in Christus voort moet gaan en daarbij de geboden moet onderhouden en volharderen tot het einde.

Wij maken bekend dat dit plan van zaligheid, dit evangelieplan, in op elkaar volgende bedelingen aan de mens is geopenbaard, te beginnen bij onze vader Adam, de eerste mens; dat het bekend was aan Henoach en Noach, aan Abraham en Mozes; dat het volkomen duidelijk werd bekendgemaakt aan de vroege bewoners van het Amerikaanse vasteland; en dat ditzelfde plan onderwezen werd door Jezus en Petrus en Paulus, en door de heiligen van vroeger dagen, die in het midden des tijds leefden.

En voorts – en dit is uitzonderlijk belangrijk voor alle mensen die nu leven – geloven wij dat de Heer na een lange nacht van duisternis, ongelooft en afwaden van de waarheden van zuiver en volmaakt christendom, in Zijn grenzeloze wijsheid de volheid van het eeuwige Evangelie weer op de aarde heeft hersteld. Wij weten dat Joseph Smith een profeet is; dat de Vader en de Zoon in de lente van het jaar 1820 aan hem verschenen zijn om deze laatste bedeling van het Evangelie in te luiden; dat hij door de gave en de macht van God het Boek van Mormon heeft vertaald; dat hij van engelen, die speciaal voor dit

doel werden gezonden, de sleutelen en het gezag ontving; en dat de Heer hem de leerstellingen der verlossing heeft geopenbaard.

Wij maken bekend dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods koninkrijk op aarde is, de enige plaats waar de mens kan komen om de ware leerstellingen der zaligheid te leren en het gezag van het heilig priesterschap te vinden.

Wij geloven dat de Heilige Geest een openbaarder is en dat Hij tot eerlijke mensen overal zal getuigen dat Jezus Christus de Zoon Gods is, dat Joseph Smith een profeet is, en dat Zijn Kerk de „enige ware levende kerk op de ganse aardbodem is“. (L. en V. 1:30.)

Niemand hoeft in duisternis te blijven; het licht van het eeuwige Evangelie is hier; en iedere oprechte onderzoeker op aarde kan van de Heilige Geest persoonlijk getuigenis ontvangen van de waarheid en goddelijkheid van het werk des Heren.

Petrus heeft gezegd: „Ik verneem . . . dat God geen aannemer des persoons is; Maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.“ (Hand. 10:34-35.) Dat wil zeggen dat de Heer Zijn Geest zal uitstorten over de getrouwe gelovigen, opdat zij zelf de waarheden van dit geloof zullen kennen.

Nu getuig ik, als een van de uwen die door de macht van de Heilige Geest te weten is gekomen dat de Heer Zijn Evangelie heeft hersteld en Zijn koninkrijk voor de laatste maal weer op aarde heeft gevestigd, dat deze dingen waar zijn.

Ik weet dat God leeft; ik weet dat Jezus Christus de Eniggeborene Zoon van de Vader is; en ik weet dat Joseph Smith en zijn opvolgers werktuigen zijn in de handen van de Heer om de zegeningen des hemels in deze tijd aan de mensen op aarde beschikbaar te stellen.

En ik bid dat des Heren doel op aarde, zowel binnen als buiten de Kerk, met spoed verwezenlijkt moge worden; dat Hij Zijn gelovige heiligen zal zegenen; en dat de harten van de heirscharen van mensen die de waarheid zoeken, en wier harten goed zijn voor het aangezicht des Heren, met ons de volheid van de zegeningen van het herstelde Evangelie deels achtig mogen worden.

Ik heb dit gezegd in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ○

DE IJZEREN ROEDE

en

een tegengif voor de rusteloosheid in de wereld

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE
Eerste Raadgever in het Eerste Presidentschap

Gedurende de weinige ogenblikken die ik hier zal staan, bid ik met een oprecht hart voor de geest die op deze conferentie heerst.

Enige tijd geleden verscheen in de *Wall Street Journal* een tot nadenken stemmend artikel, van de hand van een vooraanstaand theoloog van de universiteit van Columbia, onder de titel „Een tegengif voor doelloosheid“ een toestand die, zoals u weet, in de wereld van vandaag hoogtij viert. Uit dit artikel van rabbi Arthur Herzberg citeer ik:

„De mensen wenden zich tot de godsdienst omdat zij uiterste metafysische honger lijden, en als die honger niet gestild wordt, neemt de godsdienstigheid af; . . . zodra de geestelijken wereldser worden, stort de wereld zich des te sneller in het verderf.

„ . . . Godsdienst vertegenwoordigt de opéénstapeling van het inzicht dat de mens in de loop van duizenden jaren heeft verworven over zaken als de aard van de mens, de zin

van het leven, de plaats van het individu in het heeal. Dat is nu ook precies de vraag die ten grondslag ligt aan de rusteloosheid van de mens.

„De mens zoekt iets om een eind te maken aan deze toestand van verwarring en leegte ... in het geval van dat laatste: een toegang voor doelloosheid. Wij weten niet of de feiten van de godsdienstige traditie zo geïnterpreteerd kunnen worden dat deze behoefte bevredigd wordt, maar wij zijn er zeker van dat hier, en niet in politieke activiteiten, de godsdienstige weg ligt naar de zin van het leven.“

Als antwoord voor degenen die wellicht doelloos aan het rondwalen zijn op zoek naar iets dat hun behoefte bevredigt en dat een eind kan maken aan hun toestand van verwarring en leegte, wil ik u enkele gedachten voorleggen door u te vertellen over een opmerkelijk visioen dat een profeet van weleer, Lehi genaamd, zeshonderd jaar voor de geboorte van Christus had. Voor de gelovige leden van de Kerk is dit een gebeurtenis die vaak wordt verteld en die opgetekend staat in het Boek van Mormon. Voor hen die niet tot onze Kerk behoren is het van zeer groot belang in het licht van de vele tendensen in onze moderne maatschappij.

In deze droom, of liever gezegd in dit visioen, werd de profeet Lehi door een hemelse boodschapper door een donkere en sombere woestijn geleid naar een boom die beladen was met prachtige vruchten, die zijn ziel zeer veel voldoening bleken te geven. Hij aanschouwde een rivier in de nabijheid, waarlangs een smal en recht pad liep, dat leidde naar de boom met de prachtige vruchten. Tussen de oever van de rivier en het pad was een ijzeren roede, waarschijnlijk om te voorkomen dat reizigers van het smalle pad in de rivier zouden vallen. Hij zag grote groepen mensen opdringen om in het uitgestrekte veld te komen waar de vruchtboom stond. Terwijl zij langs het pad naar voren drongen, steeg er een zware mist op die zo dicht was, dat velen die zich op het pad hadden begeven de weg kwijtraakten, verdaalden en in het donkere water verdrongen, of uit het gezicht verdwenen doordat zij afdaalden op vreemde wegen. Er waren echter anderen die ook het risico liepen om door de verblindende mist de weg kwijt te raken, maar die de ijzeren

roede vasthielden, en daardoor op de goede weg bleven, zodat zij deel konden hebben aan de heerlijkheden waardoor zij gelokt waren, ondanks de gevaarlijke tocht. Aan de overkant van de rivier stonden mensenmassa's met spottende gebaren te wijzen naar de mensen die de reis tot een goed einde hadden gebracht.

Zoals met veel andere profeten in de bijbelse geschiedenis het geval was, waren dromen of visioenen van deze aard doeltreffende middelen waardoor de Heer bij monde van de leidinggevende profeten contact onderhield met Zijn volk. Zo had ook deze droom veel betekenis, zoals de Heer aan Lehi openbaarde. De met vruchten beladen boom stelde de liefde voor die God over alle mensenkinderen uitstort. Later legde de Meester Zelf tijdens Zijn leven op aarde Nicodemus uit hoe die grote liefde werd gemanifesteerd. Hij zei: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ De Meester voegde daaraan toe: „Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.“ (Joh. 3:16-17.)

De ijzeren roede die in het geïnterpreteerde visioen was te zien, was het woord Gods, ofwel het Evangelie van Jezus Christus, dat leidde naar de boom des levens, die de Meester bij de bron in Samaria aan de vrouw uitlegde als „een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven“. (Joh. 4:14.)

Degenen die in het visioen aan de overkant van de rivier spottend stonden te wijzen, stelden de aardse menigten voor die vergaderd zijn om tegen de apostelen van het Lam Gods te strijden. De spotters, zo openbaarde de Heer, vertegenwoordigden de zogenaamde wijsheid van de wereld en het gebouwd waarin zijn bij elkaar waren was de „hoogmoed der wereld“. (Zie 1 Nephi 11-12.)

Als er in deze tijd van tumult en teleurstellingen, waarin mannen, vrouwen en kinderen wanhopig zoeken naar antwoorden op de problemen waardoor het mensdom wordt geteisterd iets nodig is, dan is dat een „ijzeren roede“, die ons veilig langs het rechte pad naar het eeuwige leven leidt, te midden van

de vreemde en misleidende wegen die uiteindelijk zouden leiden tot verwoesting en ondergang van alles wat „deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is“.

Deze toestanden, die op de aarde aangetroffen zouden worden wanneer deze schrifturen, nu het Boek van Mormon geheten, zouden worden voortgebracht, werden door de profeten voorzien. Ik zou graag zien dat u, terwijl ik een aantal van deze voorspellingen voorlees, nadenkt over de toestanden die ons tegenwoordig omringen:

„En ik weet, dat gij in de hoogmoed van uw hart wandelt; en er is niemand, slechts enkelen uitgezonderd, die zich niet in de hoogmoed van zijn hart verheft, . . . niet afgunstig is, niet twist, haat en vervolgt, en niet allerlei ongerechtigheden bedrijft. . . door de hoogmoed van u uw hart.

„ . . . ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, van uw sierlijke kleding en van de versiering van uw kerken, dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende.“ (Mormon 8:36-37.)

De apostel Paulus sprak ook over een tijd van gevaar, waarin „de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatlunkend, hovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig.

„Zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden,

„Verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods; „Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben . . . “ (II Tim. 3:2-5.)

Er zijn veel mensen die voorgeven godsdienstig te zijn en zich christenen noemen, en volgen één van hen, „de Schriften alleen aannemen als bronnen van inspiratie en morele waarheid“, en zich vervolgens in hun zelfvoldaanheid afvragen: „Geven de openbaringen van God ons een railing waarlangs wij het koninkrijk Gods kunnen bereiken zoals de boodschapper des Heren tot Lehi zei, of alleen maar een kompas?“

Helaas bevinden zich onder ons enkelen die beweren leden van de Kerk te zijn, maar die wel wat lijken op de spotters in het visioen van Lehi—ze staan aan de kant en zijn blijkbaar geneigd om te spotten met de getrouwen, die

verkiezen de gezagsdragers van de Kerk te aanvaarden als Gods bijzondere getuigen van het Evangelie en als Zijn vertegenwoordigers bij het leiden van de aangelegenheden van de Kerk.

Er zijn mensen in de Kerk die zich liberalen noemen die, zoals een van onze vroegere presidenten eens heeft gezegd: „lezen bij het licht van hun eigen bedrog“. (Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine* [Deseret Book Co., 1939], pag. 373) Ik vroeg een van onze met het onderwijs belaste leiders eens hoe hij een liberaal binnen de Kerk zou omschrijven. Zijn antwoord was vervat in één zin: „Een liberaal in de Kerk is louter iemand die geen getuigenis heeft“.

Dr. John A. Widtsoe, vroeger lid van het Quorum der Twaalven en een vooraanstaand onderwijsman, deed naar aanleiding van dit woord *liberaal* zoals dat op liberalen in de Kerk slaat, een uitspraak. Hij zei het volgende:

„Degene die zichzelf (binnen de Kerk) liberaal noemt, is gewoonlijk iemand die heeft gebroken met de fundamentele beginselen of de leidende filosofie van de groep waartoe hij behoort. . . . Hij beweert dat hij lid is van die organisatie, maar hij gelooft niet in de opvattingen die de basis van die organisatie vormen, en hij begint haar te hervormen door haar basis te wijzigen. . . .

„Het is dwaas van een liberale godsdienst te spreken, indien die godsdienst staande houdt dat zij op onveranderlijke waarheid berust“.

En dan besluit Dr. Widtsoe zijn uitspraak met deze woorden: „Het is goed op uw hoede te zijn voor mensen die beweren dat zij of hun kerken liberaal zijn. Hoogstwaarschijnlijk zal hun geloof gebouwd zijn op zand, en het zal de stormen der waarheid niet kunnen weerstaan.“ („Evidences and Reconciliations“, *Improvement Era*, deel 44 (1941), pag. 609.) Ook hier zijn er mensen, om met de beeldspraak van het visioen van Lehi te spreken, die worden verblind door de nevels der duisternis, en zij hebben de «ijzeren roede» nog niet stevig vast.

Zou het niet prachtig zijn als die mensen, wanneer er vragen zijn die onbeantwoord blijven omdat de Heer het nog niet juist oordeelt dat de antwoorden worden geopenbaard, evenals Abraham Lincoln kunnen zeggen: „Ik

aanvaard alles wat ik in de Bijbel lees en begrijp, en de rest aanvaard ik op basis van geloof."

Wat zou het een troost zijn als de mensen die in de intellectuele wereld rusteloos zijn, wanneer er vragen rijzen over de wijze waarop de aarde werd gevormd en de mens ontstond, kunnen antwoorden zoals een vooraanstaand wetenschapsman en toegewijd lid van de Kerk. Een zuster had gevraagd: „Waarom stelt de Heer ons niet duidelijk op de hoogte van deze dingen?“ De wetenschapsman antwoordde: „Waarschijnlijk zouden wij het niet begrijpen als Hij dat wel deed. Het zou wel eens kunnen lijken op een poging de theorie van de atoomenergie uit te leggen aan een kind van acht."

Zou het niet geweldig zijn als alle mensen die in de aardse wetenschap goed geschoold zijn zich konden vastklampen aan de „ijzeren roede“, of het woord Gods, dat hen door geloof tot begrip zou kunnen leiden, zodat zij niet afdwalen op de onbekende wegen van door de mens opgestelde theorieën en dan in het donkere water van ongelof en afvalligheid vallen?

Een van onze eigen vooraanstaande wetenschapsmensen heb ik iets horen zeggen dat hierop neerkwam, dat hij geloofde dat meerdere professoren zichzelf de Kerk hebben uitgejaagd door te proberen een filosofie of een intellectuele verhandeling op te stellen over de zondeval van Adam en het daaruit voortvloeiende verzoeningswerk van de Heiland. Dit omdat zij liever de redeneringen van de mens accepteerden dan wat de Heer openbaart tot de tijd dat zij, en wij, beter in staat zullen zijn de „geheimenissen van het goddelijke“ te begrijpen, zoals die aan de profeten des Heren zijn verklaard en op heilige plaatsen vollediger worden geopenbaard.

In de tijd van de Meester waren er klaarblijkelijk eveneens dergelijke vragen en strijdpunten. In één kort en bondig antwoord noemde Hij de essentieelē bestanddelen voor veiligheid in het doolhof der onzekerheid:

Om een duidelijk aanwezig geschil onder Zijn discipelen over de vraag wie de grootste zou zijn in het koninkrijk van God op te lossen, zei Hij: „... Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.“ (Mt. 18:3.)

„Zich veranderen“ hield volgens de Schrift in, dat iemands hart en zijn morele karakter zich aan de heersende macht van de zonde moesten onttrekken en veranderen in een rechtvaardig leven. Het betekende „geduldig wachten op de Here“ (zie L. en V. 98:2.) tot iemands gebeden beantwoord kunnen worden en tot zijn hart is gezuiverd, zoals Cyprian, een verdiediger van het geloof in de Apostolische periode, getuigde, en ik citeer: „In mijn hart, dat gezuiverd was van alle zonden, trad het licht binnen dat van den hoge kwam, en toen zag ik plotseling en op een wonderschone wijze zekerheid de twijfel opvolgen.“

Bekering moet toch meer betekenen dan alleen maar „op papier“ lid van de Kerk zijn, met een kwitantie van de tienden, een lidmaatschapskaart, een tempelaanbeveling, enzovoorts. Het betekent dat men de neiging om kritiek te leveren overwint en voortdurend ernaar streeft innerlijke zwakheden te verbeteren, en niet alleen op de uiterlijke schijn afgaat.

De Heer heeft een waarschuwing laten horen aan hen die zouden proberen iemands geloof te vernietigen of hem van het woord Gods weg te leiden, of er de oorzaak van zijn dat hij zijn vaste greep om de „ijzeren roede“ laat verslappen, terwijl haar veiligheid lag door geloof in een Goddelijke Verlosser en Zijn doelen omtrent deze aarde en haar volkeren. De Meester waarschuwde: „Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonden ware in de diepte der zee.“ (Mt. 18:6)

De Meester benadrukte het feit dat iemand beter een aardse dood kan sterven, dan de ziel van iemand die oprecht geloofd vernietigen en gestraft worden met het in gevaar brengen van zijn eigen eeuwige bestemming. Ook de apostel Paulus benadrukte het gevaar van de valse leer door het slechte voorbeeld. Hij zei: „Maar ziet toe, dat deze uw macht niet enigerwijze een aanstoot worde dengen, die zwak zijn. . . .“

„En zal de broeder, die zwak is, door uw kennis verloren gaan, om welken Christus gestorven is?“

„Doch gijlieden, alzo tegen de broeders zondigende, en hun zwak geweten kwetsende,

zondigt tegen Christus." (I Kor. 8:9, 11:12.) Zich richtend tot de geleerde en zeer wereldwijze generatie van zijn tijd, zei de profeet Jakob iets, dat in deze tijd zo vaak herhaald schijnt te moeten worden: ". . . Wanneer zij geleerd zijn, denken zij dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. . . .

„Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.“ (11 Ne. 9:28-29.) Wij danken de Heer van ganser harte voor de trouw en toewijding van vele mensen binnen en buiten de Kerk, die in het zakenleven, in regeringskringen, in de rechterlijke macht hoge posten bekleeden, voor de artsen, maatschappelijk werkers, verpleegkundigen en hen die zich bezighouden met de wetenschap en de schone kunsten. Wij zijn vooral dankbaar voor de mensen die leidinggevende functies binnen de Kerk aanvaardden, die werken als huisonderwijzer of klasseleider in de priesterschap of in de hulpverenigingen, die zich beschikbaar stellen voor vrijwillige diensten behoeve van de noodlijdenden in alle landen en onder minderheidsgroepen binnen en buiten de Kerk, en die vooral aandacht besteden aan de noden van weduwen en wezen. Tot al dezen zeg ik, wat Jezus tot Zacheüs zei: „Heden is dezen huize zaligheid geschied“. (Lukas 19:9.) Dit zijn de mensen die de „ijzeren roede" vasthouden, die ons allen veilig naar de boom des levens kan leiden.

Onlangs las ik in de *Washington Post* een artikel van George Moore, die zichzelf beschreef als „de kluisenaar van Mount Vernon". (Mount Vernon is de plaats waar de voorouders van George Washington woonden.) In dit artikel zei hij: „De afgelopen twintig jaren van mijn leven heb ik doorgebracht in Mount Vernon met het verminderen van mijn onwetendheid". Hij beweerde dat iemand nooit iets leert, tenzij hij beseft hoe weinig hij weet. In dit artikel maakt hij deze zeer verhelderende werkende opmerking over George Washington: „Washington heeft nooit een school bezocht. Daarom was hij een ontwikkeld mens; hij hield nooit op met leren".

Wat George Moore van zichzelf zei, zou denk ik ook gezegd kunnen worden van velen on-

der u en van mijzelf: „Ik heb meer dan zestig jaren van mijn leven besteed aan het verminderen van mijn onwetendheid.“

Ik ben ervan overtuigd dat hierin de uitdaging schuilt voor allen die het op enerlei gebied ver brengen. Sommige mensen zeggen de leerboeken vaarwel zodra zij hun einddiploma in hun zak hebben; sommige mensen zeggen het leren over het Evangelie vaarwel zodra zij voor de Kerk op zending zijn geweest; sommige mensen zeggen het leren vaarwel zodra ze directeur worden of binnen of buiten de Kerk een vooraanstaande positie hebben bereikt.

Onthoud wat George Moore over Washington zei: „Afgezien van onze plaats op de maatschappelijke ladder kunnen wij ontwikkelde mensen worden, indien wij nooit ophouden met leren.“

Wijnen president Dwight D. Eisenhower (1) schreef dit: „Elke mens die zijn werk goed doet, met recht vertrouwen heeft in zichzelf, en zich niet al te veel stoort aan de hoon van de cynische mensen en de lijntrekkers, elke mens die trouw blijft aan fatsoensnormen en rekening houdt met anderen, is in wezen een leider. Of hij nu uitgekozen wordt omdat hij boven de anderen uitsteekt of niet, hij moet wel grote innerlijke voldoening vinden in het tot stand brengen van zeer goed werk.“

„En dat is, tussen haakjes, de reden waarom de goede Heer ons op deze aarde heeft gezet.“ („Wat is leiderschap?" *Het Beste*, juni 1965.)

Met de herstelling van het ware Evangelie van Jezus Christus en het stichten van de Kerk in de bedeling van de volheid der tijden, kregen wij door openbaringen instructies, die „niet alleen zo groots waren", zoals wijnen president Brigham H. Roberts²⁾ verklaarde, „vanwege de vraag of de essentie van de doop de onderdompeling of de vergeving van zonden was, maar de rommel van de elkaar opvolgende tijdperken werd opzij geveegd, de rotsen werden blootgelegd en de fundamente van het Koninkrijk Gods werden opnieuw gelegd".

Voor vele mensen mag het belachelijk klinken te verklaren dat men binnen de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een bolwerk kan vinden om ons tegen de voetangels, de teleur-

stellingen en de slechtheid van de wereld te beschermen. Het in de hemelen opgestelde plan van zaligheid wijst duidelijk op de smalle, rechte weg (zie Mt. 7:14) die naar het eeuwige leven leidt, ondanks het feit dat er velen zijn die weigeren deze weg te volgen.

In een belangrijke openbaring instrueerde de Heer door een gebod de leiders van de Kerk van die eerste jaren, dat zij de waarheid op velelei gebied moesten uitvorsen.

Ten eerste gebod Hij uiteraard, dat zij „elkander de leer van het koninkrijk (moeten) onderwijzen . . . in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren . . .” (L. en V. 88:77-78.)

Dan geeft Hij hun raad met betrekking tot de grote uitgestrektheid van het gebied der wetenschap dat wij dienen te onderzoeken. Zijn Kerk mocht op de diverse gebieden van de wereldlijke wetenschap niet onwetend blijven.

Vervolgens richt de Heer Zich tot degenen die misschien niet geloven: „ . . . zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (L. en V. 88:118.)

Men kan met recht vragen: Hoe vindt men wetenschap „door geloof”? Een profeet legt dit proces als volgt uit: Ten eerste moet men zijn talentes opwekken en wakker schudden en de woorden des Heren toetsen en verlangen te geloven. Laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte van de woorden des Heren een plaats kunt inruimen. Dan moet het als een zaadje opgekeweekt worden en de Geest des Heren niet tegenwerken, want dat is wat een ieder die op de wereld geboren wordt verlicht. Dan kunt u in uw hart voelen dat het goed moet zijn, want het vergroot uw ziel en verlicht uw begrip en, zoals de vrucht aan de boom in het visioen van Lehi, smaakt het verrukkelijk. (Zie Alma 32.)

Een Engelse romanschrijver moet eens gezegd hebben: „Hij die God zoekt, heeft Hem reeds gevonden.”

Laat niemand denken dat „wetenschap door geloof” een gemakkelijke of luie manier beoogt waarop men kennis kan vergaren en laten rijpen tot wijsheid.

Uit hemelse instructies, en bovendien uit de ervaringen van bijna iedereen die ijverig hemelse leiding heeft gezocht, kan men ge-

voeglijk aannemen dat voor wetenschap door geloof vereist is dat men door een waardige manier van leven de hele ziel ombuigt om zich in te stellen op de Heilige Geest van de Heer; dat men uit de diepten van het eigen navorsen en het aaneenschakelen van de eigen inspanningen het ware getuigenis van de Geest ontvangt.

Het is de zending van deze Kerk om te getuigen van de waarheden van het Evangelie, en de valse leringen op de vlucht te jagen die aan alle kanten de rusteloosheid en doelloosheid veroorzaken, waardoor allen worden bedreigd die de rechte weg en datgene wat een anker voor hun zielen zou kunnen zijn nog niet hebben gevonden. (Zie Hebr. 6:19.)

Ik bid oprecht dat ik voor de gehele wereld dat ware Licht van Christus hoog mag houden. Ik zou willen dat alle mensen met zekerheid mochten weten, zoals ik door studie, gebed en geloof zeker weet, dat waar is, hetgeen de Meester tot Martha, die rouwde over het sterven van Lazarus, sprak: „Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven . . .” (Joh. 11:25-26.)

Ik dank de Heer dat ik, net als Martha en Petrus vroeger, kan antwoorden: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Mt. 16:16.)

„Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld zou komen.” (Joh. 11:27.)

Hiervan leg ik plechtig getuigenis af in de heilige naam van onze Heer en Meester, Jezus Christus. Amen. ○

1) Eisenhower, Dwight D. – 34ste president van de Verenigde Staten van Amerika, 1890-1969.

2) Robert, Brigham H. – Een van de presidenten van de Eerste Raad van Zeventig, 1857-1933.

Kiest u heden

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER

Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap

De laatste tijd horen we veel over de serie „Laatste Lezingen“, waarin degenen die de lezing geven hun onderwerp kiezen alsof dat het laatste zou zijn dat zij geven. Dat indachtig heb ik mijn onderwerp voor deze conferentie gekozen alsof dit mijn laatste lezing zou zijn – de belangrijkste boodschap die ik de mensen zou kunnen nalaten.

Het onderwerp dat ik dan ook heb gekozen is afkomstig uit het boek Jozua: „ . . . kiest u heden, wien gij dienen zult; . . . maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!“ (Joz. 24:15.) Kort nadat hij dit had gezegd overleed Jozua in de leeftijd van honderd tien jaar, en liet dit als zijn afscheidsboodschap achter.

Aangezien wij hebben geluisterd naar de prachtige toespraken die tijdens deze conferentie reeds zijn gehouden, en aangezien

wij nog zullen luisteren naar de toespraken die gaan volgen, ben ik er zeker van dat wij zullen beseffen dat ze allemaal benadrukken hoe belangrijk het is de Heer te dienen.

We weten allemaal nog hoe Mozes de kinderen Israëls uit de slavernij leidde, en hoe de Egyptenaren omkwamen in de Rode Zee; hoe de Heer de Amorieten en de bewoners van Jericho aan hen overleverde opdat zij hun landen in bezit konden nemen, en hoe Jozua zijn volk herinnerde aan de woorden van de Heer:

„Dus heb Ik u een land gegeven, waaraan gij niet gearbeid hebt, en steden, die gij niet gebouwd hebt, en gij woont in dezelve; gij eet van de wijngaarden en olijfbomen, die gij niet geplant hebt.“

En toen zei Jozua: „En nu, vreest den Heere, en dient Hem in oprechtheid en in waarheid;

en doet weg de goden, die uw vaders gediend hebben, aan gene zijde der rivier, en in Egypte; en dient den Heere.

„Doch zo het kwaad is in uw ogen den Heere te dienen, kiest u heden, wien gij dienen zult; hetzij de goden, welke uw vaders, die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten, in welker land gij woont; maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!“

En daarna waarschuwde hij: „Indien gij den Heere verlaten en vreemde goden dienen zult, zo zal Hij Zich omkeren, en Hij zal u kwaad doen, en Hij zal u verdoen, naar dat Hij u goed gedaan zal hebben“. En bevreest antwoordden zij: „Wij zullen den Heere, onzen God, dienen, en wij zullen Zijner stem gehoorzamen.“ (Joz. 24:13-15, 20, 24.)

Een vergelijkbaar verhaal vinden we in de geschiedenis van de pioniers, onze voorvaders, die om hun godsdienstige overtuiging uit hun prachtige stad en hun huizen moesten wegvluchten. Hoewel zij zwaar leden en velen stierven, bleven zij hun geloof trouw, en zelfs oog in oog met al hun beproevingen tijdens de tocht over de vlakten, zongen zij: „En sterven wij, alvorens daar te zijn, blijde dag! Alles wel!“ Zij verheerlijkten de naam van de Heer, hun God, en bleven Hem dienen, en vanwege hun oprecht streven heeft Hij hen gezegend en Hij doet hen en hun nageslacht welvaren.“)

In de Schriften en in de geschiedenis van de wereld vinden we talloze voorbeelden waar mensen, gemeenschappen en zelfs volkeren die de Heer wilden dienen gespaard werden en welvaart genoten – niet alleen door hun menselijke bekwaaamheden, maar door de wil van God – terwijl anderen, die weigerden Hem te dienen, leden onder Zijn gramschap en verslagen en vernietigd werden.

In het Boek van Mormon staat geschreven: „Ziet, dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natiën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is, . . .“ (Ether 2:12.)

Wat een heerlijke belofte! Maar hier vinden we hetzelfde beperkende „indien“ waarmee Jozua zijn volk waarschuwde: „Indien gij den Heere verlaten en vreemde goden dienen zult, zo zal Hij Zich omkeren, en Hij zal u kwaad doen, en Hij zal u verdoen.“ De belofte in Ether stelt ook voorwaarden waaraan absoluut voldaan moet worden: „Indien zij slechts de God van het land willen dienen, Die Jezus Christus is.“ Zijn wij op weg naar onze ondergang doordat wij nalaten Jezus Christus te dienen en volgens Zijn leringen te leven?

In zijn boek *Civilization on Trial* (Beschaving voor het gerecht gedaagd), dat in 1948 verscheen, schijnt Arnold J. Toynbee 1) deze boodschap te begrijpen, gezien zijn beschrijving van de opkomst en het verval van beschavingen, en hij ziet in waardoor hun verval werd veroorzaakt. Hij definieert geschiedenis en het feit dat zij zichzelf volgens een bepaald patroon herhaalt, en dan zegt hij:

„Onze huidige toestand is werkelijk grandioos. Een overzicht van het landschap van de geschiedenis toont in het licht van onze huidige kennis aan, dat tot nu toe de geschiedenis zich twintig maal herhaald heeft met het voortbrengen van menselijke maatschappijen van de soort waartoe onze Westerse maatschappij behoort, en al deze vertegenwoordigers van een soort maatschappij, die wij dan beschaving noemen, zijn reeds dood of ze zijn stervende. Wanneer we de geschiedenis van deze dode en stervende beschavingen nauwkeurig bestuderen en ze met elkaar vergelijken, vinden we bovendien aanwijzingen van iets dat lijkt op een steeds terugkerend patroon in het proces van hun ineensstorting, verval en ondergang. Natuurlijk vragen wij ons vandaag de dag af, of dit hoofdstuk van de geschiedenis zich ook in ons geval weer zal moeten herhalen. Is dat patroon van verval en ondergang ook voor ons weggelegd als een noodlot waaraan geen enkele beschaving zal kunnen ontkomen?“

Voorts geeft hij als zijn mening, dat het patroon van vroegere successen of mislukkingen niet noodzakelijkerwijs herhaald hoeft te worden. Hij zegt: „Wij mensen zijn gezegend

met de vrijheid om te kiezen, en wij kunnen onze verantwoordelijkheid niet op God of de natuur afschuiven. Wij moeten die verantwoordelijkheid zelf dragen. *Het ligt aan onszelf wat wij ervan maken.*“ Hij stelt voor wat wij moeten doen om politiek, economisch en godsdienstig gespaard te blijven: „Van de drie taken is natuurlijk op de lange duur de godsdienstige het belangrijkste.“ (New York: Oxford University Press, blz. 38-40.)

Ik leg u dit voor: indien wij geestelijk gezond waren, indien wij de leringen van Jezus Christus naleefden, die wij dienen zo wij als individuen en natïën in leven willen blijven, dan zouden de politieke en economische problemen al lang opgelost zijn, want door de tien geboden en andere leringen van God te gehoorzamen, zouden we allemaal in vrede en voorspoed samen kunnen leven. Als wij deze leringen nagaan, kunnen wij niets vinden dat ons, als wij doen wat zij zeggen, niet op alle fronten beter en gelukkiger zou maken.

Wij worden herinnerd aan de ondergang van Sodom en Gomorra, en Sodom was de belangrijkste stad in het midden van de Hof van Jehova; aan Tyrus en Sidon, en Tyrus was een bloeiende stad vol weelde en pracht en misschien wel de grootste stad waarvan bekend is dat de Heiland die heeft bezocht: en aan Jeruzalem en andere belangrijke steden en beschavingen die zijn ingestort, doordat zij zich van God hebben afgekeerd en een zondig en overspelig volk werden. En ik vrees dat dit met grote snelheid ook in ons eigen land aan de gang is.

Het profetische gedicht van Rudyard Kipling² „God of Our Fathers, Known of Old“ (God onzer vaad'ren, bekend van ouds), was een waarschuwing voor het grote en machtige Britse Imperium, dat toen het toppunt van zijn macht had bereikt, en het geldt voor alle natïën als waarschuwing. Hij schreef:

(God onzer vaad'ren, bekend van ouds,
Heer van ons slagveld uitgestrekt,
Onder Wiens machtige handen wij
Heersers zijn van beemd en veld,

Here der Heirscharen, blijf toch met ons,
Opdat wij U niet vergeten!

't Geraas en geschreeuw vermindert,
Oversten en koningen gaan;
Maar toch blijven Uw aloud offer
En 't need'rig, berouwwol hart staan;
Here der Heirscharen, blijf toch met ons,
Opdat wij U niet vergeten!

Geroepen van ver smelten zeemachten
weg;

Op duin en berg dooft het vuur;
Ziet, één met Tyrus en Ninevé
Is onze pracht van een vroeger uur;
Rechter der Natïën, spaar ons nog,
Opdat wij U niet vergeten!

Hoe duidelijk benadrukken deze voorbeelden dat in nederigheid kracht schuilt en in hoogmoed zwakheid. Als wij geen berouw tonen en ons niet bekeren, zullen wij de geschiedenis van Sodom en Gomorra herhalen. Laten wij onze prestaties eens tot in details onderzoeken en laten we nagaan waar onze waarden liggen. Op wetenschappelijk gebied zijn wij met grote sprongen vooruit gegaan. We hebben mensen naar de maan gestuurd en ze weer terug laten komen, een atoombom geproduceerd en grote vooruitgang geboekt met oorlogstechnieken, maar wat hebben wij eigenlijk gedaan in het belang van de vrede? Wat hebben we gedaan op het gebied van intermenselijke verhoudingen? Welke vooruitgang hebben wij geboekt in het geestelijk leven?

Zou er nog iemand zijn die niet inziet dat wij in een zondige en overspelige wereld leven, dat wij God niet dienen, dat wij met vaste tred op weg zijn naar de ondergang, terwijl alle kranten en tijdschriften, radio en televisie uitschreeuwen dat stuk voor stuk alle wetten van God overtreden worden: diefstal, brandstichting en roof, moord, overspel, aanranding, dood door schuld en rampen door drankmisbruik; 's zondags lege kerken en volle winkels en parken en autowegen. Te velen onder ons die beweren christen te zijn maken zich schuldig aan één of meer van deze dingen.

Iemand heeft eens gezegd: „Als wij gearresteerd zouden worden omdat wij christen zijn, vraag ik me af of er genoeg bewijsmateriaal zou zijn om ons te veroordelen.“ Wij zijn keer op keer van te voren gewaarschuwd. Wij kunnen niet zeggen dat wij het niet geweten hebben. Als wij onszelf, onze gezinnen en ons land willen redden, moeten wij ons, zoals trus leerde bekeren, laten dopen (zie Hand. 2:38), onze levenswijze veranderen, ons tot de Heer wenden en Hem dienen en Zijn geboden onderhouden. De verantwoordelijkheid berust bij ons persoonlijk. Wij hebben een geestelijke renaissance nodig.

Kunt u zich voorstellen in wat voor heerlijke wereld wij zouden leven als iedereen de leringen van het Evangelie zou naleven, God zou liefhebben en Zijn geboden zou onderhouden? Als wij allemaal elkaar liefhadden, als er geen achterklap zou bestaan, geen moord, geen diefstal, als iedereen eerlijk, trouw (zie 13de Art. des Geloofs), kuis en welwillend zou zijn? Dan zouden wij geen oorlogen hebben, maar vrede en een hemel hier op aarde, en dan zouden wij kunnen zien hoe geld, dat nu wordt besteed aan oorlog, bestrijding van de misdaad en de handhaving van recht en orde, gebruikt zou worden voor waardige doeleinden, om de behoeftigen, de zieken en de ongelukkigen te helpen.

Toen de Heer Abraham zei dat Hij Sodom zou vernietigen vanwege haar zondigheid, pleitte Abraham eerst voor het behoud van de stad als er slechts vijftig rechtvaardigen waren, en daarna zelfs om wille van tien rechtvaardigen. De Heer stemde daarmee in, maar zelfs tien rechtvaardigen konden zij niet vinden, dus werd de stad verwoest. Laten wij zorgen dat we tot de rechtvaardigen gerekend kunnen worden om wille van wie de Heer onze stad en ons land zou willen sparen. Het is van uitzonderlijk belang dat wij besluiten of wij al dan niet de Here zullen dienen. Hij heeft Zelf gezegd: „Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon.“ (Mt. 6:24.)

De oprecht gemaakte keuze God te dienen hoeft niet per se het bezit van een eigen huis en voldoende middelen of inkomsten uit te sluiten, of de dingen die vreugde en geluk brengen, maar wel wordt van ons vereist dat wij ons *niet* van God en van de leringen van Jezus Christus afwenden in het bevredigen van onze aardse behoeften.

Mijn levenlang heb ik zonder enige twijfel ervaren dat het zowel wereldlijk als geestelijk in grote mate tot ons welslagen in de werkelijk belangrijke dingen in het leven zal bijdragen, als wij de beginselen van het Evangelie naleven zoals Jezus en de profeten die hebben onderwezen, de Heer dienen en Zijn geboden onderhouden. Wij zullen dan betere gezinnen stichten en meer bijdragen tot de gemeenschap dan zij die de Heer verloochenen en Zijn leringen negeren. Kijkt u maar eens naar de mensen die u kent: zij die een waarlijk christelijk leven leiden zijn gelukkiger en worden meer geliefd en gerespecteerd, terwijl zij zich voorbereiden op het eeuwige leven.

De Heer heeft ook gezegd: „Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen;

„Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen; „Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.“ (Mt. 6:19-21.)

Ik vraag me af hoe het gesteld is met onze bezorgdheid over stoffelijk bezit, historische bouwwerken en monumenten, die verpulveren en vergaan. Kort geleden las ik een bericht over de achteruitgang van het Lincoln Memorial.³⁾ Dit is inderdaad verontrustend nieuws voor ieder van ons die degenen die zoveel hebben gedaan om hun land op te bouwen en te dienen, eert. Maar als wij de bijzonderheden lezen over de kalkstenen muren en marmeren pilaren van het achtenveertig jaar oude monument die steeds slechter worden, terwijl de specie wegbrokkelt, stalagmieten en stalagieten de onderste treden misvormen tot een lugubere grot, en miljoen-

nen spinnen en mugjes over de zoldering uitzwermen, is dit voor ons een voorbeeld bij uitstek van het feit dat mot en roest schatten op aarde aantasten. Terwijl wij de vereerde nagedachtenis van mensen en plaatsen eer betuigen, dienen wij metenlijkertijd vol ijver te werken aan onze geestelijke plichten en aan het in stand houden van schatten die niet door de tijd kunnen worden uitgewist.

Ik moet nu weer denken aan het verhaal „The Mansion“ (Het landhuis van Henry Van Dyke⁴) waarin hij vertelt over de rijke man die op aarde in een groot landhuis woonde, maar die tot zijn grote schrik merkte dat hij maar een klein hutje kreeg toen hij in de hemel aankwam. Maar de arme man, daarentegen, bemerkte tot zijn verbazing dat hij in de hemel schatten voor zichzelf vergaard had. (Zie Mt. 6:20.)

Op ons levenspad doen wij voortdurend keuzen die bepalend zijn voor wat wij van ons leven maken. Nemen wij onze kansen te baat om ons leven te beteren of om het te verspillen?

Zullen wij goed of verkeerd handelen? Gaan we naar de kerk, of schenden we de sabbat? Gaan wij God dienen of de Mammon? Wij kunnen geen tweeslachtige eer bewijzen. Het leven moet uitwijzen wie de meester is.

Dat wil niet zeggen dat de mens helemaal goed of helemaal slecht is, maar op elk moment moet hij een bepaalde richting volgen, en de keuze tussen God en de Mammon helpt ons bij het doen van de andere keuze in het leven.

Om met volle teugen te kunnen genieten van de zegeningen die God heeft beloofd aan hen die Hem dienen en Zijn geboden onderhouden, is het belangrijk dat ouders hun kinderen geloof in God onderwijzen. De Heer heeft gewaarschuwd:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wan-

neer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.“ (L. en V. 68:25, 28.)

Het belang van een dergelijke opvoeding inziend, spoort de Kerk haar leden aan ter versterking van het geloof de gezinsavonden te houden, seminaries, instituten, scholen voor lager en hoger beroepsonderwijs en hulporganisaties te bezoeken, die ons en onze kinderen kunnen helpen met de voorbereiding op het dienen van de Heer. Wij mogen ten aanzien van deze taak en plicht niet talmen.

Ik was bijzonder onder de indruk van wat Dr. Ernest L. Wilkinson, rector en oud-student van de Brigham Young Universiteit, vertelde over een spoedgeval dat hem naar de intensive-care-afdeling voor cardiologie van het ziekenhuis van de heiligen der laatste dagen in Salt Lake City riep. Daar was iemand, die reeds verscheidene jaren een goede vriend van hem was, in ernstige toestand opgenomen met een acute coronaire trombose. Hij zei: „Toen ik bij zijn bed kwam greep hij mijn hand, en ondanks het feit dat hij veel pijn had en slechts met moeite kon ademen, mompelde hij door zijn zuurstofmasker heen: 'O, dokter, kunt u m'n leven redden? Er zijn zoveel dingen die ik steeds heb uitgesteld en die ik nog wil doen.'

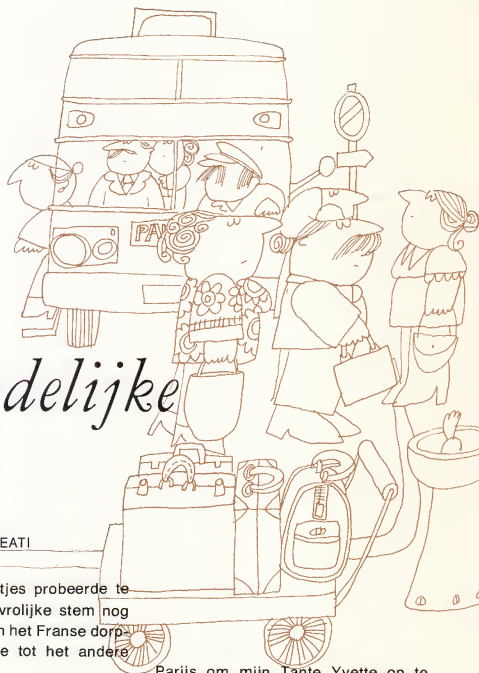
„Toen wij tot in de morgen onze uiterste best deden met behulp van alle elektronische uitrustingen waarover de medische wetenschap beschikt, en toen het steeds duidelijker werd dat mijn vriend dit niet zou overleven, achtervolgden mij zijn opmerking en de gevolgtrekkingen daarvan. Zijn wij denkers of doeners? Hoevelen van ons stellen de werkelijk belangrijke beslissingen in het leven uit? Zal blijken dat ook wij in gebreke zijn gebleven wanneer ook wij op het kruispunt van leven en dood staan?“

Dit is waarlijk een ernstige en dringende vraag. Wij zelf zijn allemaal op weg naar het kruispunt van leven en dood. Wij mogen onszelf gelukkig prijzen dat wij kunnen kiezen.

(wordt vervolgd op blz 317)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · OKTOBER 1971

Vriendelijke Jules

DOOR BERNADINE BEATI

Zelfs als Jules zachtjes probeerde te praten kon je zijn vrolijke stem nog van het ene eind van het Franse dorp, je waar hij woonde tot het andere horen schallen.

Vandaag klonk zijn stem nog harder en vrolijker dan gewoonlijk. „Pierre! Pierre!“ riep hij naar zijn beste vriend die naast hem woonde. „Ik ga naar

Parijs om mijn Tante Yvette op te zoeken!”

Pierre, Maurice en Raoul, die samen aan het spelen waren, kwamen aanrennen.

„Wanneer ga je weg?“ vroeg Raoul, en zijn donkere ogen straalden.

„Morgen!“ brulde Jules.

Pierre schudde somber zijn hoofd. „Stadsmensen zijn helemaal niet aardig. Toen ik in Parijs was zei er niemand iets tegen me“.

„Heb je geprobeerd met iemand vriendschap te sluiten?“ vroeg Jules. Pierre haalde zijn schouders op. „Hoe kan je nou vriendschap sluiten met mensen die het zelfs te druk hebben om een beleefde vraag te beantwoorden?“

„Maak je maar geen zorgen, Jules,“ zei Raoul troostend. „Je zult toch wel een geweldige tijd hebben.“

„*Oui*,“ stemde Pierre in. „Je moet de grote optocht op de dag van de Bastille zien!“

„En de Eiffeltoren, en de poppenkasten!“ voegde Maurice eraan toe.

„*Oui*,“ zei Jules. Maar zijn stem klonk niet meer zo vrolijk als gewoonlijk. Na een ogenblikje glimlachte hij. Misschien had Pierre ongelijk. Het kon toch niet waar zijn dat iedereen onvriendelijk was in een grote stad als Parijs.

Maar toen Jules de volgende morgen in de grote bus naar Parijs stapte, dacht hij weer aan de woorden van Pierre. Niemand keek naar hem en niemand zei iets tegen hem. Jules stond verlegen met zijn koffer in de ene en zakken verse groenten voor Tante Yvette in zijn andere hand.

„Ga daar maar zitten“. De buschauffeur wees op een lege plaats naast een vrouw met een streng gezicht die

in het zwart gekleed was. „Zet je koffer en die zakken maar in het rek boven je plaats“.

„*Oui, Monsieur. Merci*.“ Jules' zware stem galmde door de bus.

Iedereen keek geschrokken op.

„*Bonjour, Madame*.“ Jules probeerde wel zachtjes tegen de dame naast hem te praten, maar zijn stem galmde als een zware klok.

De vrouw knikte koel. Jules stond op zijn tenen om zijn spullen in het rek boven hem te zetten, toen net de bus over een bobbel in de weg reed.

„Oei!“ riep Jules, en in een lawine van kalebassen, aardappelen en kool viel hij op de vloer.

De vrouw in het zwart keek niet langer streng; ze keek bezorgd. „Heb je je pijn gedaan?“ vroeg ze.

„*Non, Madame!*“ galmde Jules met een rood hoofd. „Maar ik had verwacht dat ik de groenten van mijn vader in mijn hand zou dragen, en niet als hoed“. Hij lachte en stak zijn hand uit naar een bos uien die op zijn hoofd prijkte.

Achter uit de bus klonk gegiechel, en opeens zat iedereen te lachen.

„Die zijn voor mijn tante Yvette. Ik ga naar Parijs bij haar op visite,“ legde hij een man met een grote zwarte snor uit, die aan de andere kant van het gangpad zat.

„Is dit je eerste reis?“ vroeg de man glimlachend.

„*Oui, Monsieur*,“ galmde de vriendelijke stem van Jules.

De vrouw die op de bank naast Jules zat raapte een kool voor hem op.

„Zulke mooie kolen zie je in de stad niet vaak,“ zei ze.

„Houdt u hem maar, Madame!“ galmde Jules.

Een goedkeurend gemompel ging door de bus, en al gauw zaten alle passagiers samen te lachen en te praten.

Iedereen vertelde iets over een mooi plekje in Parijs dat Jules beslist moest zien. Zelfs de chauffeur was vriendelijk en glimlachte toen zijn bus de buitenwijken van Parijs binnen reed.

„Alle mensen!“ riep Jules met een stem als een misthoorn, en zijn ogen waren als schoteltjes zo groot van verbazing. „Wat is die stad groot!“

„Niet veel groter dan jouw stem, *mon petit*,“ lachte Madame Dumont, de vrouw die naast hem zat.

Jules grinnikte. „Ik probeer zachtjes te praten, maar soms vergeet ik het wel eens.“

„Je hebt een blijde, vrolijke stem!“ zei Madame Garros met de kool die Jules haar had gegeven in haar hand.

„Dat heb je zeker,“ knikte Monsieur Charvet van de andere kant van het gangpad instemmend. „Door jouw stem hebben wij allemaal net het gevoel alsof we oude vrienden zijn.“

En op dat moment stond de bus stil bij een perron naast een groot station

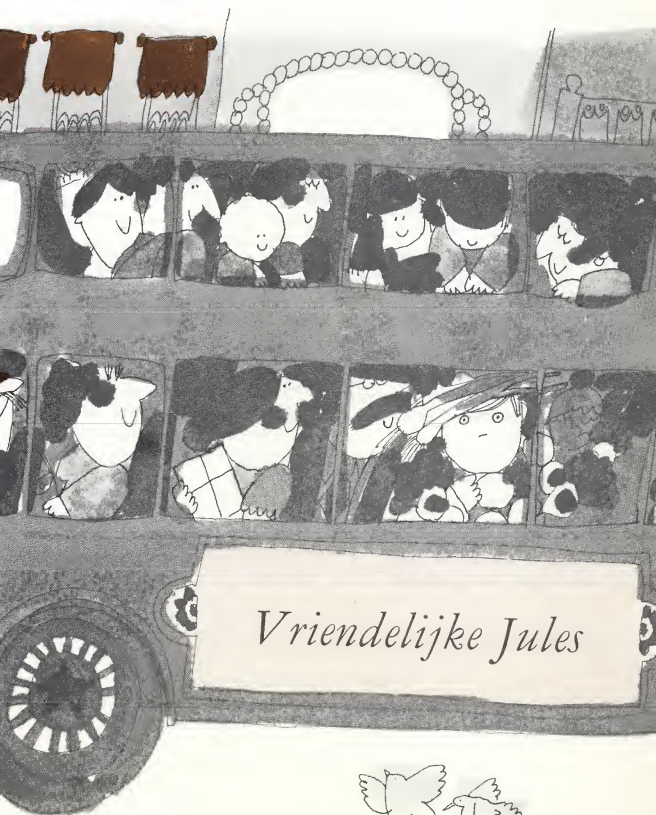
Verven met een rietje

DOOR MARION M. MINER

Voor je met verven begint, moet je oude kleren aantrekken. Spreid over de vloer en het stuk waarop je werkt oude kranten uit.

Laat op een vel papier klodders of druppels waterverf, of gekleurde inkt vallen. Dan laat je met door een rietje te blazen de verf in spinneweb-achtige lijnen uitvloeien. Zorg ervoor dat je blijft blazen tot je alle verf hebt gebruikt. Doe één druppel inkt of verf tegelijk en blaas vlug, want anders droogt de verf te gauw op. Je zult vast wel verschillende platen willen maken.

Vriendelijke Jules

en opeens veranderde alles! Niemand glimlachte meer. Iedereen stond op, greep zijn bagage en drong door het gangpad. Iedereen ging weg zonder te groeten en Jules was alleen in de grote bus. Hij pakte zijn spulletjes bij elkaar, stapte uit de bus op het drukke perron en keek om zich heen op zoek naar tante Yvette. Ze was er niet. Er liep een huivering over Jules' rug. Hij rende het station in. Daar was het ook druk, maar zijn tante was er niet. Jules diepte uit zijn zak een stukje papier waarop zijn moeder het telefoonnummer van tante Yvette had geschreven. Hij stak zijn hand uit en raakte de arm van een man aan die snel langs liep. De man fronste, schudde Jules hand van zijn arm en liep vlug door. Jules zuchtte. Pierre had gelijk, stadsmensen waren helemaal niet aardig!

Jules rende naar een witkiel die een kar met bagage duwde. „Kunt u me helpen?“ vroeg hij. Zijn zware, galmende stem weerkaatste tegen de muren en klonk op naar het hoge, welvende plafond van het station. „Ik moet mijn tante Yvette opbellen.“

„Jules!“ riep een stem rechts van Jules.

„Jules!“ riep nog een stem links van hem.

„Mijn arme jongen!“ riep weer een andere stem.

Jules' hart bonsde van vreugde toen Monsieur Charvet en Madame Dumont en Madame Garros naar hem toe renden.

„Ik dacht dat iemand van u bij Jules zou blijven tot hij zijn tante had gevonden!“ Monsieur Charvet keek beschuldigend naar de twee vrouwen.

„Wij dachten dat u dat wel zou doen!“ zei Madame Garros.

Madame Dumont knikte. „Maak je maar geen zorgen, Jules. Wij zullen je tante Yvette wel vinden.“

„*Regardez!*“ riep Jules blij, en hij wees naar een dikke, grijze vrouw die zich naar hen toe haastte. „Tante Yvette.“

„Mijn taxi had vertraging door het drukke verkeer,“ legde tante Yvette buiten adem uit. „Was je bang toen ik je niet stond op te wachten?“

„Eerst wel,“ galmde Jules. „Maar toen

<i>oui</i>	(wie)	ja
<i>merci</i>	(mer-sié)	dank u
<i>bonjour</i>	(bon-zjóer)	goedendag
<i>non</i>	(non)	nee
<i>mon petit</i>	(mon put-tié)	mijn kleine jongen
<i>regardez</i>	(re-kar-dée)	kijk eens

kwamen mijn vrienden uit de bus terug om me te helpen."

Jules stelde tante Yvette aan zijn vrienden voor.

Monsieur Charvet boog beleefd. „Ik nodig u allemaal uit voor de lunch morgen," zei hij. „We zullen een vriendschapsclub oprichten om vreemdelingen hier in de stad te helpen."

„Dat is een goed idee!" riep Madame Dumont uit.

„Oui! En dan noemen we onze club Vriendelijke Jules!" zei Madame Garros.

Jules kon alleen maar knikken, want hij was zo gelukkig, dat hij bij wijze van uitzondering geen woord kon uitbrengen. Vanavond zal ik Pierre schrijven, dacht hij, en dan zal ik hem eens vertellen dat hij ongelijk heeft.

Overal zijn er vrienden. ○

Een gezicht, een veiligheids-
speld, een paraplu, de
kop van een flamingo, het
gezicht van een kabouter,
een schaar, een harp,
een Indiaanse wigwam en
een kerstboom zijn in
deze tekening verborgen.
Kan je ze vinden?

Verborgenen dingen

door Judy Capener

Stemmen uit het verleden, het heden en de toekomst

DOOR SPENCER W. KIMBALL

waarnemend president van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders, zusters en vrienden, ik onderschrijf volledig alles wat president Smith zoëven heeft gezegd, en ik getuig dat hij Gods profeet op aarde is in deze tijd.

De geschiedenis herhaalt zichzelf, en we hoeven alleen maar naar het verleden te kijken om de oplossingen voor het heden en de toekomst te zien. De Korinthiërs schenen met dezelfde tegenstrijdige boodschappen moeite te hebben als wij in onze tijd horen. Paulus zei u:

„Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden? . . . Want gij zult zijn als die in de lucht spreekt.

„Er zijn . . . zovele soorten van stemmen in de wereld, en geen derzelve is zonder stem.“ (I Kor. 14:8-10.)

De stem van Paulus was indrukwekkend, machtig en sterk, en werd in de tussenliggende eeuwen nooit het zwijgen opgelegd.

Overal om ons heen zijn *stemmen* Sommige zijn scherp en schor, andere lieflijk en doordringend.

In de openbaringen van Paulus kwamen visioenen van deze laatste dagen voor. Zijn stem zegt:

„. . . in de laatste tijden zullen sommigen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen; „Door geveinsdheid der leugensprekers, hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid;

„Verbiedende te huwelijken, gebiedende van spijzen te onthouden . . .“ (I Tim. 4:1-3.)

Alweer stemmen! Krakende stemmen die „leerstellingen der duivelen“ verkondigen, die zeggen dat er geen zonde is; er is geen duivel; er is geen God. Ze zeggen dat wij

moeten (zie Luk. 12:19.) „eten, drinken en vrolijk zijn“ als de mensen van voor de zondvloed, die niet geloofden dat er ooit een zondvloed zou komen.

Veel stemmen van verleidende geesten bepleiten lichamelijke genoegens en onbeperkte lichamelijke bevrediging. Onze wereld lijkt nu zeer veel op de wereld in de tijd van de Nephitische profeet, die zei: „ . . . zonder de gebeden der rechtvaardigen . . . zoudt gij nu met totale verdelging worden bezocht . . .“ (Alma 10:22.) Natuurlijk, er zijn vele, vele rechtvaardigen en gelovigen die alle geboden naleven en wier levenswijze en gebeden de wereld voor de ondergang behoeden.

Wij leven in de laatste dagen, en die zijn hachelijk en beangstigend. De schaduwen worden dieper en de nacht glijdt nader tot hij ons omringt.

De heldere stem van Paulus:

„ . . . in de laatste dagen zullen ontstaan zware tijden.

„Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, . . . lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, onheilig.

„Zonder natuurlijke liefde, . . . onmatig, . . . meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods.“ (II Tim. 3:1-4.)

Een vooraanstaand journalist schreef over onze tijd: „Eén ding is zeker. Wij krijgen niet eeuwen de tijd om op ons gemak en zonder pijn te vergaan. Wij hebben nu een gewetenloze, meedogenloze, ruwe en zelfverzekerde vijand . . . (die gelooft) dat wij in een vergevorderde staat van moreel verval verkeren . . . (en) . . . bijna rijp om gedood te worden.“ (Jenkin Lloyd Jones: *Human Events*, 24 november, 1961).

Onlangs reageerden mensen op straat op de

vraag: „Is kuisheid uit de mode?“ De antwoorden: „De zeden veranderen; maagdelijkheid is aan het verdwijnen. *Liefde is in.*“ „Maagden zijn eigenlijk maar 'engerds.“ „Tegenwoordig zijn er maar weinig mensen die deugdzaam zijn.“ Een meisje zei: „Kuisheid is ouderwets omdat de mensen in deze verlichte tijd vrijer zijn.“

Jazeker; vrij om te zondigen; vrij om wetten te schenden. Vrij om geslachtsziekten op te lopen. Vrij om het leven te bekorten; vrij om God te verloochenen; vrij om vrij te zijn van alle vrijheid.

Wij zien onze wereld wegzinken in de diepten van het verderf. Elke door Paulus genoemde zonde viert hoogtij in onze maatschappij.

Mannen en vrouwen zijn „liefhebbers van zichzelf.“ Zij beroemen zich op hun prestaties. Zij vloeken. Zij spotten. Nog een zonde is het feit dat kinderen hun ouders niet gehoorzamen en dat ouders de wet niet gehoorzamen. Velen ontbreekt het aan natuurlijke liefde, en dat komt neer op het ruïneren van het gezinsleven, omdat zij hun zelfzuchtige behoeften willen bevredigen.

Er zijn miljoenen verdorvenen die hun natuurlijke liefde laten varen en aan verkering en normale huwelijksrelaties voorbij gaan. Deze handelwijze breidt zich uit als een heidebrand en verandert onze wereld. Zij koesteren geen „natuurlijke liefde“ voor God, voor hun echtgenoten, en zelfs niet voor hun kinderen. Paulus spreekt over matigheid—een woord dat in onze wereld bijna vergeten is. Toch betekent het volgens het woordenboek nog steeds zelfbeheersing, vooral aangaande sex. Vele goede mensen die worden beïnvloed door de vrijpostige krachten van deze zijde, proberen nu de echtgenote of echtgenoot chirurgische ingrepen te laten ondergaan om zwangerschap te voorkomen en toe te geven aan de schelle stemmen die roepen om het verminderen van het kindertal. Het is nog nooit gemakkelijk geweest kinderen te baren en groot te brengen, maar gemakkelijke dingen doen de groei en ontwikkeling geen goed. Maar luide, lawaaierige stemmen schreeuwen nu „minder kinderen“, en bieden de pil,

medicijnen, chirurgische ingrepen en zelfs brute abortus provocatus aan om dat te bereiken. Vreemd, de voorstanders van het ontvolken van de wereld hebben schijnbaar nooit aan matigheid gedacht!

Bibliotheken staan tjokvol met boeken met aanstotelijke illustraties die de mensen laten zien hoe zij volop het dierlijke in zich kunnen uitleven, maar er zijn slechts weinig boeken over matigheid en zelfbeheersing. Met een theorie dat „het leven er is voor de sex“ verzint elke verbeelding van de menselijke fantasie manieren om in nog grotere mate wat zij noemen „sexuele bevrediging“ te krijgen, en dat eisen zij ten koste van al het andere—gezin, thuis, eeuwig leven. Uit de pers en van de spreekgestoelten zouden diepe en weerklank vindende stemmen moeten klinken die de mens aansporen boven het vleselijke uit te stijgen en zijn gedachten te richten op reine en heilige dingen.

Paulus predikt matigheid en zelfbeheersing. Hij bracht het in praktijk, want hij was jarenlang op zending. Bedoelde hij dit niet toen hij zei:

„Want ik wilde, dat alle mensen waren, gelijk ik zelf ben . . .

„ . . . Het is hun goed, indien zij blijven, gelijk als ik.“ (I Kor. 7:7-8.)

„Maar ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid . . .“ (I Kor. 9:27.)

Paulus spreekt over „meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods“. Beschrijft dit niet de wulpsse sexuele vrijheid van onze tijd?

Paulus spreekt over de mensen die „in de huzen insluipen, en nemen de vrouwkens gevangen, die met zonden geladen zijn, en door menigerlei begeerlijkheden gedreven worden.“ (II Tim. 3:6.)

Zedeloosheid schijnt tegenwoordig oogluikend te worden toegelaten door de eens eerbare mensen. Losbandigheid heeft nog nooit in enigerlei goed geresulteerd, en Paulus zei: „Maar die haar wellust volgt, die is levende gestorven“ (I Tim. 5:6.) Maar nu klinkt er een hemelse stem: „Gij zult geen overspel plegen; en hij, die overspel pleegt, en zich

niet bekeert, zal worden uitgeworpen." (L. en V. 42:24.)

Vele luide en ruwe stemmen klinken op uit de kringen der opvoeders, zakenlieden en vakmensen, sociologen, psychologen, schrijvers, filmacteurs, wetgevers, juristen en anderen, zelfs enkele geestelijken, want omdat zij iets over iets hebben geleerd, schijnen zij te denken dat zij van alles alles afweten.

Deze eigenwaan en hoogmoed worden gestimuleerd door de sluwe vader der leugen. Hoor de stem van een Nephitische profeet, die hun aanvaarden van „het listige plan van de boze" (II Ne. 9:28.) beschrijft:

„ . . . geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert." (II Ne. 9:29.)

„ . . . Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, . . . en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid . . . En zij zullen omkomen." (II Ne. 9:28.)

De stem van Petrus klonk zeker toen hij de bozen onredelijke dieren noemde die in hun eigen verderf zouden omkomen. Hij noemde hen „vlekken en smetten, en weelderig in hun bedriegerijen," „hebbende de ogen vol overspel," „verlokkende de onvaste zielen." Hij spreekt over hun „begeerlijkheden des vleses en . . . ontuchtigheden;" en hen die tot hun zonden terugkeren nadat zij zijn gereinigd vergelijkt hij met een hond die is wedergekeerd tot zijn eigen braaksel en de zeug tot de wenteling in het slijk. (Zie II Petrus 2:13-22.)

In zijn brief aan Titus bevestigt Paulus de woorden van Petrus:

„Alle dingen zijn wel rein den reinen, maar den bevleekten en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en geweten zijn bevleekt.

„Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken, alzo zij gruwelijk zijn en ongehoorzaam, en tot alle goed werk ongeschikt." (Titus 1:15-16.)

Er wordt veel gezegd over de frustaties van de jongeren. Hoewel wij hun buitensporigheden en ongehoorzaamheid en hun klaarblijkelijk verlies van het geloof nauwelijks kunnen rechtvaardigen, ligt de schuld voor

hun gefrusteerd zijn waarschijnlijk bij die ouders die hun het slechte voorbeeld gaven door God en de wetten van het land niet te gehoorzamen.

Zeker, gedeeltelijk ligt ook de schuld bij de stemmen die van de spreekgestoelten klinken, uit redactiekamers, omroepstudio's en zelfs van de kansel.

Zulke stemmen zullen hun voortdurende valsheid en hun nalatigheid betreffende het geven van werkelijke leiding bij het bestrijden van het kwaad moeten verantwoorden, „ . . . gelijk het volk, alzo . . . de priester . . ." (Jes. 24:2.) De term „priester" wordt hier gebruikt om alle leiders van godsdienstige groeperingen aan te duiden. Jesaja zei: „Want het land is bevlekt vanwege zijn inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond." (Jes. 24:5.) Te midden van de disharmonie van stemmen horen wij tot onze ontzetting de stemmen van vele priesters die het verderven van de mens aanmoedigen, die de ondermijnende tendensen oogluikend toelaten en de alwetendheid van God ontkennen. Deze mensen zouden toch zeer zeker een vast standpunt moeten innemen, maar toch zwichten sommigen voor kreten uit het volk. Ik zal enkele opmerkingen uit de pers aanhalen:

„Vele geestelijken spreken zich liever niet definitief voor of tegen marihuana uit." „Het is afhankelijk van de omstandigheden." (*Time*¹), 16 augustus, 1968.)

Zij houden er een „situatie-ethiek" op na, die alle zonden schijnt te omvatten.

Andere godsdienstige leiders zeggen: „ . . . exacte regels voor het christelijk gedrag hoeven niet noodzakelijkerwijs op seksuele problemen te slaan." (Britse Raad van Kerken, London.) Hoorst u nu daartegenover eens de krachtige stem van een profeet. Petrus profeteerde:

„En er zijn ook valse profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valse leraren zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heere, Die hen gekocht heeft, verloocherende . . .

„En velen zullen hun verderfenissen navolgen . . .“ (II Pet. 2:1.)

Deze maand nog haalde de pers het met emeritaat zijnde hoofd van een kerk met een zeer groot ledental aan, die verkstelde dat de „verloving oude stijl weer ingevoerd moest worden, zodat jonge, ongehuwde paartjes met de zegen van de kerk bij elkaar kunnen slapen,“ en „dan zou het in de morele zin niet als ontucht worden beschouwd.“

En nu de stem van een commentator: „Onlangs heeft de filmindustrie plechtig verklaard dat van nu af aan perversie en homosexualiteit niet langer van het witte doek verbannen zullen blijven . . . Wij overspoelen onze kinderen met geweld, cynisme en sadisme dat de huiskamer wordt ingetoeterd. . . “ (J. L. Jónes.)

Uit vrij jonge publicaties haal ik aan: „De conferentie van de . . . kerk heeft vandaag de aanbeveling uitgesproken dat homoseksuele activiteiten tussen toestemmende volwassenen niet langer als wetsovertreding beschouwd mag worden. . . “

De stem van een veelgelezen tijdschrift: „ . . . een groep dominees van de . . . kerk in San Francisco vindt dat de kerken hun beperkingen jegens homoseksuelen moeten laten vallen. . . “

Er werd vermeld dat groepen dominees en hun echtgenotes een feest bijwoonden dat gegeven werd door mannelijke en vrouwelijke homoseksuelen om geld bijeen te brengen voor de perversie. Het tijdschrift vermeldde: „ . . . alle scholen in de Bay-wijk zouden onmiddellijk gesloten moeten worden als alle homoseksuelen die daar momenteel lesgeven overeenkomstig de wet van de staat ontslagen zouden worden.“ (*Newsweek*,²⁾ 13 februari, 1967.)

De reeds aangehaalde dominee moet gezegd hebben: „ . . . twee mensen van hetzelfde geslacht kunnen hun liefde uitdrukken en die liefde vergroten door seksuele omgang.“ (Idem.) Dit zijn lelijke stemmen – ze zijn luid en schor. Waarom spreken wij in deze geest? Waarom roepen wij op tot het tonen van berouw terwijl er zoveel prettige onderwerpen zijn? We

doen dit omdat iemand de wereld moet waarschuwen voor het lot dat zich aan haar voltrekt, als het leven niet van richting verandert. We herinneren ons wel het gedicht van Pope³⁾:

(Eerst slechts aanschouwd, dan betreurd,
dan geliefd,
doordat haar gelaat ons in't brein is gegriefd
is ondeugd, een monster met gruwelijk gelaat;
Zij leeft slechts om door ons te worden ge-
haat.)

Er moeten stemmen zijn die zich ertegen verheffen. Onze stem mag niet blijven zwijgen.

Voor de grote Mozes waren deze perverse zaken een gruwel en een verontreiniging die met de dood bestraft moest worden. Paulus achtte ze onnatuurlijk, onmenselijk, ongoddelijk en een eerloze hartstocht van overspelige aard en ze zouden alle poorten van de hemel sluiten.

Als ouders in het wilde weg sex bedrijven, en wanneer schrijvers, journalisten, godsdienstige leiders en anderen dergelijke overtredingen vergoelijken, hoe kunnen wij dan de in de war gebrachte, gefrustreerde jongeren die op zoek zijn naar een voorbeeld, een steunpilaar, en iets goeds waar ze in kunnen geloven – een veilige haven – voor de duisternis behouden?

„De groep die seksuele anarchie tolereert brengt zijn eigen bestaan in gevaar,“ zegt socioloog Sorokin.

Een zware stem buldert dat er veel gebouwen met torenspitsen zijn, waar het woord *zonde* in lange tijd niet is genoemd en waar een preek ertegen zo lang geleden werd gehoord dat men het zich niet kan herinneren.

Pal tegenover deze toegeeflijke stemmen staat een stem met gezag uit de kerk van de Heer:

„ . . . De mens is een biologisch geheel,“ zei president J. Reuben Clark jr., „een dier, maar hij is meer dan dat; hij is de tempel van een onsterfelijke geest; die geest kan door het vlees verontreinigd worden, en verontreini-

(wordt vervolgd op blz 316)

Zelfbeheersing is een werktuig van het geestelijk leven

DOOR OUDERLING ELRAY L. CHRISTIANSEN
assistent van de Raad der Twaalfen

Weest lankmoedig

Mijn broeders en zusters, ik ben het volkmen eens met elk woord dat ouderling (Marion G.) Romney zoëven tot ons gesproken heeft, en met wat vanmorgen door onze leider, de profeet, en door hen die hem volgden in het uitspreken van de waarheid van het eeuwig Evangelie is gezegd.

Ik zou nu graag enkele minuten willen spreken over een zaak waarmee een ieder van ons elke dag te maken heeft. Dit is een eenvoudig onderwerp, maar het is wel een onderwerp dat wij niet uit het oog mogen verliezen.

Toen Salomo zei: „De lankmoedige is beter dan de sterke; en die heerst over zijn geest, dan die een stad inneemt,“ (Spr. 16:32.), wist hij dat persoonlijke geestelijke ontwikkeling niet verwezenlijkt kan worden zonder zelf-discipline. Iemand heeft eens gezegd: „De grootheid van een man kan gemeten worden naar de dingen die hem kwaad maken.“ En dat is een feit! Overstuur raken of kwaad worden om futiliteiten bewijst hoe kinderachtig en onvolwassen iemand is.

Wij staan voortdurend bloot aan ergernissen als wij omgaan met anderen – en zelfs als we alleen zijn. De manier waarop wij op deze ergernissen reageren is een weerspiegeling van onze persoonlijkheid en ons temperament. Het zou redelijk zijn aan te nemen dat men, om een gezonde, prettige persoonlijkheid te ontwikkelen, een nuttig mens te worden en een goede invloed uit te oefenen, moet voorkomen dat

men vlug kwaad wordt. Daardoor zouden wij niet alleen blijf geven van een „grotere mate van volwassenheid, maar zouden wij ook op een verstandiger wijze storende situaties kunnen oplossen, want men bereikt zelden of nooit iets goeds met woedende mensen. Woede werkt verwoestend, niet opbouwend.

Onmatige woede tast ons niet alleen lichamelijk en geestelijk aan, maar tegelijkertijd vernietigt het wijsheid en een gezond oordeel. Wanneer wij overstuur zijn wordt ons redelijk denken onderdrukt en de woede stormt binnen. Hij die besluiten neemt terwijl hij kwaad is, is net zo onverstandig als een kapitein die uitvaart bij een orkaan. Schade en pijn zijn de enige gevolgen van gramschap.

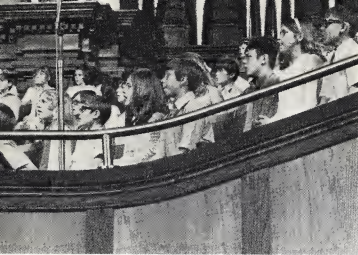
Wanneer de woede heerst, gaat het gezonde oordeel op de vlucht. In feite is iemand die bedaard is, duidelijk in het voordeel vergeleken bij iemand die kwaad is. Ik las ergens deze opmerking: „Als iemand gelijk heeft hoeft hij niet boos te worden, en als hij ongelijk heeft kan hij het zich niet permitteren.“ Onbeheerste woede komen we in het dagelijks leven maar al te vaak tegen.

In zijn uitstekende boek *The Miracle of Forgiveness* (Het wonder der vergeving) vertelt president Spencer W. Kimball ons feitelijk dat woede een „zonde in gedachten“ is, die, indien men die niet onder controle houdt, de voorloper kan zijn van boosaardige en gewelddadige daden.

Tegen *dingen* gerichte woede is zeer zeker zinloos!

Omdat een schroef sleutel wegglijdt en wij daardoor onze hand bezeren, is er nog geen enkele reden om die schroef sleutel halverwege een korenveld te gooien. Een lekke band in een drukke straat in de stad wordt niet verholpen door een grote scheldpartij. Tegen dingen gerichte woede is al erg genoeg, maar als die woede tegen mensen is gericht, en oplaait met wietehete razernij en bijtende woorden, brengen we tragedies teweeg! Laat bijvoorbeeld eens een egoïstische chauffeur een ander snijden bij het passeren en laat de beledigde chauffeur dan eens weigeren snelheid te verminderen en boos aan de achterbumper van zijn voorganger blijven kleven of iets anders doen om hem „betaald te zetten“ dan staat er inderdaad een tragedie op stapel.

Zelfs in ons gezin kunnen zich situaties voordoen die tot ergernis kunnen leiden. Juist dan moeten ouders kalm blijven en het goede voorbeeld geven. De man met een onbehouwen humeur is als een redeloos kind – hij drukt zijn emoties uit op een explosieve manier of door gemak, en hij houdt geen rekening met de gevoelens van de mensen om hem heen. In het gezin moet woede ingehouden worden en liefde moet overvloedig aanwezig zijn. Wanneer een kind in de jaren waarin hij de meeste indrukken moet verwerken vervelende situaties meemaakt, die het ge-

volg zijn van onbeteugelde humeuren, wanneer hij onhebbelijke woorden tussen zijn vader en moeder over en weer hoort vliegen, en wanneer hij onderlinge vriendelijkheid en respect door najver ziet verdrijven – wanneer deze omstandigheden het milieu van een kind vormen, welke kansen bestaan er dan dat hij een verfind en edel mens zal worden? De gedachtenwereld van een kind is als de gevoelige plaat van een fotograaf; hij registreert alle goede en slechte voorvallen. Onze kinderen vergeten misschien wat er is gezegd, maar zij vergeten nooit wat zij aan gevoelens te verwerken krijgen.

De woorden van president Brigham Young klinken ons duidelijk toe. In verband met dit onderwerp zei hij, ter wille van hun vrouwen en kinderen een beroep doende op echtgenoten en vaders: „Roep uw woede een halt toe, ook uw norske humeur . . . Wordt niet zo kwaad dat u niet kunt bidden . . . “

(Discourses of Brigham Young [Deseret Book Co., 1941], blz. 268-269.)

En ik meen ergens gelezen te hebben dat hij ook heeft gezegd: Als u er niet voor voelt samen te bidden, kniel dan neer en bid tot u het wel wilt. Ik geloof dat dit een goede raad is. (Zie *Discourses*, blz. 46.)

Enkele jaren geleden deed president David O. McKay dit beroep op de vaders en moeders: „Geef hun (uw kinderen) nooit een slecht voorbeeld . . . Laat hen nooit een boos woord horen. U moet zich beheersen! Wie zich door zijn drift laat meeslepen is een zwak mens . . . wat hij ook doet. . . “

(Improvement Era, december 1964, pag. 1082. Teleurstellingen bieden ons vaak de kans om vooruitgang te boeken, want door ze te overwinnen groeien wij en worden wij meer als Christus.

Zoals met alle sterke emoties treedt ook woede zowel terecht als tin onrechte aan de dag. Gerechtaardigde gramschap is een eigenschap van God Wiens toorn zich eeuwig ontsteekt tegen de zonde.

Zo ook kan een geïnspireerd man ertoe geleid worden in gerechtaardigde woede te spreken of te handelen, zoals

Mozes deed toen hij de stenen tafelen, waarop de Heer de Tien Geboden had geschreven, verbrijzelde.

Maar kwaad worden, losbarsten, gemeen en hatelijk worden, en straffen wanneer wij met teleurstellingen worden geconfronteerd is onvergeeflijk! Waarom is in woede uitbarsten en wraakgierig worden onvergeeflijk? Eenvoudig omdat wij de kracht hebben gekregen ons te beheersen en dergelijke neigingen te overwinnen. Als zulke neigingen niet binnen de perken worden gehouden, zullen ze er gauw de oorzaak van zijn dat wij het respect en de liefde van anderen verliezen.

Jezus gaf het goede voorbeeld ten aanzien van het juiste gedrag betreffende woede, toen Hij, hoewel Hij vals werd beschuldigd en het mikpunt van spot en hoon werd, vorstelijk en volkomen kalm voor de verbijsterde Pontius Pilatus stond. Hij nam niet vol woede wraak. In plaats daarvan bleef Hij recht op, beheerst en onbewogen staan. Zijn gedrag was goddelijk. Wat een voorbeeld voor ons allen!

Luister naar deze wonderschone woorden van de Heiland, de bekwaamste Leraar:

„Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten.

„Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen.“ (Mt. 5:43-44.)

Ik ben het met u eens dat dit geen bijzonder gemakkelijke handelwijze is, maar, mijn broeders en zusters, wij moeten allen naar eer en geweten hiernaar handelen, als wij onze doelen in het leven willen bereiken.

Als wij dit doen, zullen wij als mensen nog meer gezegend worden en onze gezinnen zullen de lieflijke geest van liefde, saamhorigheid en vrede weerspiegelen. Hiervan spreek ik mijn getuigenis uit, en ik bid om de hulp van de Heer voor het tot stand brengen hiervan, in de naam van de Heer, Jezus Christus. Amen. ○

Overweeg uw verplichtingen jegens de kreupelen, de lammen, de eenzamen en de zondaars.

OUDERLING THOMAS S. MONSON
van de Raad der Twaalfen

Verloren bataljons

Vorig jaar november stond ik op een zeer oude brug die de gestadig, maar niet snel door het Franse hoogland stromende rivier de Somme overspant. Plotseling besefte ik dat er tweeënvijftig jaren waren gekomen en weer voorbij gegaan sinds de wapenstilstand van 1918, en daarmee het einde van de Eerste Wereldoorlog. Ik probeerde me voor te stellen hoe de Somme er tweeënvijftig jaar geleden uitgezien zou hebben. Hoeveel duizenden soldaten waren er over deze zelfde brug gekomen? Sommigen kwamen weer terug, maar voor anderen was de Somme een rivier die terugkeer uitsloot, want de slagvelden van de Vimyrug, Armentières en Neuve Chapelle eisten een waanzinnig hoge tol aan mensenlevens. Uitgestrekte velden met keurige witte kruisen dienen als een onvergetelijke herinnering hieraan. Ik hoorde mezelf mompelen: „Wat vreemd dat oorlog de barbaarsheid van strijd teweegbrengt en toch tot dappere, moedige daden inspireert – enkele zelfs aangespoord door liefde.“

Als jongen las ik graag het verhaal over het „verloren bataljon.“ Het „verloren bataljon“ was een gevechtseenheid van de 77ste Divisie Infanterie in de Eerste Wereldoorlog. Tijdens het Maas-Argonne-offensief leidde een majoor zijn bataljon door een gat in de vijandelijke linies, maar de troepen aan de flank konden niet oprukken. Een geheel bataljon werd omsingeld. Er was gebrek aan voedsel en water; gewon-

den konden niet afgevoerd worden. Herhaaldelijk werden aanvallen afgeslagen. Aan het bataljon gerichte boodschappen met het verzoek zich over te geven werden genegeerd. Kranten kondigden de vasthoudendheid van het bataljon aan. Mannen met inzicht maakten zich zorgen over het lot van het bataljon. Na een korte, maar wanhopige periode van algehele isolatie rukten andere eenheden van de 77ste Divisie op om het „verloren bataljon“ te ontzetten. Correspondenten deelden in hun berichten mede dat de hulptroepen hun zinnen gezet schenen te hebben op een door liefde gedreven kruistocht om hun kameraden in de strijd te redden. Vrijwilligers meldten zich nog enthousiaster aan, stredden nog dapperder, en stierven nog moediger. Een passend huldeblijk weerklonk uit die noot verouderende woorden, die op de Olijfborg werden uitgesproken: „Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden.“ (Joh. 15:13.)

Vergeeten is de toestand van het „verloren bataljon“. Men denkt niet meer aan de vreselijke prijs die werd betaald voor deze redding. Maar we laten het verleden rusten en kijken hoe het met het heden staat. Zijn er ook vandaag „verloren Bataljons“? Zo ja, waar ligt dan onze verantwoordelijkheid om ze te redden? Hun manschappen dragen weliswaar geen gevechtstenuue, noch marcheren ze op het geroffel van de trom. Maar zij maken dezelfde twijfel

door, voelen dezelfde wanhoop, en kennen dezelfde ontgoocheling die uit afzondering voortkomt.

Er zijn „verloren bataljons“ van gehandicapten, zelfs lammen, stommen en blinden. Heeft u ooit de frustratie ervaren van iemand te willen helpen maar niet te weten hoe – iemand die krampachtig achter zijn geleidehond aanloopt, of iemand die met afgepaste stappen op het tik, tik, tik, van een witte stok loopt? Er zijn veel mensen die verwaald zijn in deze ongebaande woestijn van duisternis.

Als u een reddingsoperatie voor een „verloren bataljon“ wilt zien, moet u eens naar het dichtsbijzijnde blindeninstituut gaan en getuige zijn van de belangeloze dienstbaarheid van hen die lezen voor de mensen die het zelf niet kunnen. Kijkt u eens naar de vaardigheden die de gehandicapten daar leren. Laat u inspireren door de inspanning die men zich getroost om hen in staat te stellen op zinvolle wijze werkzaam te zijn.

Zij die zo bereidwillig werken en zo gul geven aan hen die zo tragisch verwaald zijn, worden rijkelijk beloond door het kicht dat zij in het leven van de blinden brengen.

Waarderen wij de vreugde van een blinde, als zij zijn vaardige vingers snel over de bladzijden van een Braille-uitgave van het Nieuwe Testament glijden? Bij het twaalfde hoofdstuk van het boek Johannes houdt hij even op en

denkt na over de diepe zin van de belofte van de Vrededorst:

„Ik ben een Licht, in de wereld gekomen, opdat een iegelijk, die in Mij gelooft, in de duisternis niet blijve.“ (Joh. 12:46.)

Denkt u eens aan de „verloren bataljons“ van ouden van dagen, weduwen en weduwnaars, zieken. Maar al te vaak bevinden zij zich in de dorre en verlaten woestenijs van isolatie, die eenzaamheid heet. Wanneer de jonge jaren voorbij zijn, wanneer de gezondheid achteruit gaat, wanneer de levenslust taant, wanneer het licht van de hoop zo hopeloos zwak flakkert, kunnen de leden van deze ontzaglijk grote „verloren bataljons“ gesteund en bijgestaan worden door de helpende hand en het hart dat medeleven kent.

In Brooklyn in New York is nu een jongeman president van een gemeente van de Kerk die als jongen van dertien een geslaagde redding van zulke mensen in Salt Lake City leidde. Hij en zijn vrienden woonden in een buurt waar veel bejaarde weduwen met beperkte middelen woonden. Het hele jaar lang hadden de jongens gespaard en plannen gemaakt voor een formidabel kerstfeest. Ze dachten aan zichzelf, tot de geest van het Kerstfeest hen aanspoorde aan anderen te denken. Frank, hun leider, stelde zijn kameraden voor om het geld dat zij zo zorgvuldig bij elkaar hadden gebracht niet voor het bedoelde feest te gebruiken, maar ten gunste van drie bejaarde weduwen die met elkaar samenwoonden.

Met het enthousiasme van een nieuw avontuur kochten de jongens een reusachtig braadkuiken, aardappels, groenten, cranberries en alles wat er verder maar nodig was voor een traditioneel kerstmaal. Met hun kostbare geschenken gingen ze naar het huis van de weduwen. Daar liepen ze, door de sneeuw het pad op naar het gammele tuinhok. Een klop op de deur, het geluid van langzame voetstappen, en ze stonden oog in oog met elkaar.

Met de weinig melodische stemmen van typische dertienjarigen zongen de jongens „Stille Nacht, heilige nacht, Davids Zoon, lang verwacht.“ Toen overhandigden zij hun geschenken. Op die

heerlijke nacht zo lang geleden hadden engelen niet mooier kunnen zingen, en geen wijzen hadden geschenken met grotere betekenis kunnen brengen.

Ik staarde naar de gezichten van deze geweldige vrouwen en dacht bij mezelf: „Iemands moeder.“ Toen keek ik naar de gezichten van deze edelmoe-dige jongens en dacht: „Iemands zoon.“ Hoe luidde de boodschap van de Meester ook weer? „Voor zoveel zij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.“ (Mt. 25:40.)

Er zijn nog meer „verloren bataljons“ die bestaan uit moeders en vaders, zoons en dochters, die door een onbedachtzame opmerking zich van elkaar hebben afgezonderd. Hoe zo'n tragedie op het laatste nippertje in het leven van een jongen, die we Jack zullen noemen, werd voorkomen, vertelt het volgende verslag.

Zijn hele leven lang had Jack al ernstige onenigheid met zijn vader. Op een dag, toen Jack zeventien was, hadden ze hooglopende ruzie. Jack zei tegen zijn vader: „Dit is de druppel die de emmer doet overlopen. Ik ga de deur uit, en je ziet mij nooit meer terugkomen.“ Dit gezegd hebbende ging hij het huis in en pakte zijn koffer. Zijn moeder smeekte hem te blijven, maar hij was te kwaad om te luisteren. Hij liet haar huilend in de deuropening staan.

Hij liep de tuin door en toen hij net het hek door zou lopen hoorde hij zijn vader hem naropen: „Jack, ik weet dat een groot deel van de schuld voor jouw vertrek bij mij ligt. Het spijt me oprecht. Ik wil dat je weet dat je altijd welkom bent als je terug wilt komen. En dan zal ik proberen een betere vader voor je te zijn. Ik wil dat je weet dat ik altijd van je zal blijven houden.“

Jack zei niets, maar ging naar de bushalte en nam een kaartje naar een plaats die ver weg was. Terwijl hij in de bus naar buiten zat te kijken en de afstand die hem van huis scheidde steeds groter werd, begon hij na te denken over de woorden van zijn vader. Hij begon te beseffen hoeveel liefde hij ervoor nodig had gehad om te doen

wat hij had gedaan. Pa had zijn excuses aangeboden. Hij had hem gevraagd terug te komen en de woorden klonken nog door de zomerlucht: „Ik houd van je.“

Op dat moment beseftte Jack dat de volgende stap aan hem was. Hij wist dat de enige manier waarop hij weer gemoedsrust kon vinden was zijn vader dezelfde mate van volwassenheid en goedheid en liefde te laten zien die zijn vader hem had getoond. Jack stapte uit de bus. Hij kocht een kaartje retour en ging terug naar huis.

Kort na middernacht kwam hij thuis, liep het huis binnen en draaide het licht aan. Daar zat in de schommelstoel zijn vader met zijn hoofd in zijn handen. Hij keek op, zag Jack, stond op uit de stoel en zij vlogen elkaar in de armen. Vaak zei Jack: „Die laatste jaren thuis behoorden tot de gelukkigste jaren van mijn leven.“

We zouden kunnen zeggen dat dit een jongen was die van de ene dag op de andere een man was geworden. Dit was een vader die zijn emoties onderdrukte en zijn trots betoegelde en daar-

door zijn zoon redde voordat deze werd opgenomen in het „verloren bataljon“, dat het gevolg is van uit elkaar gerukte gezinnen. Liefde was de bindende band, de helende balsem. Liefde, die vaak wordt gevoeld, maar zo zelden uitgesproken.

Vanaf de Berg Sinaï dondert in onze oren: „Eert uw vader en uw moeder.“ (Ex. 20:12.) En later, van dezelfde God, de vermaning: „Gij moet zo in liefde te zamen leven . . .“ (L. en V. 42:45.)

Er zijn nog meer „verloren bataljons.“ Sommige worstelen in de oerwouden van de zonde, sommige dwalen rond in de woestijnen van onwetendheid. In feite worden wij allen gerekend tot wat heel goed het verloren bataljon van het mensdom had kunnen zijn, zelfs een bataljon dat gedoemd had kunnen zijn tot de eeuwige dood.

„ . . . dewijl de dood door een mens is . . . Want gelijk zij allen in Adam sterven . . .“ (I Kor. 15:21-22.) Ieder van ons heeft deel aan een ervaring die sterven heet. Niemand ontkomt daaraan. Als wij niet gered zouden worden, zou het paradijs dat wij nastreven verloren

zijn. Het gezin dat wij liefhebben zou verloren zijn. Verloren de vrienden die wij ons herinneren. Als wij ons deze waarheid realiseren, beginnen wij de grote vreugde te waarderen die de geboorte van de Heiland in deze wereld met zich meebrengt. Hoe heerlijk is de uitspraak van de engel; Ziet, een maagd „zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.“ (Mt. 1:21.)

Evenals de rivieren van Frankrijk getuige waren van het oprukken van hen die in de Eerste Wereldoorlog het „verloren bataljon“ redden, was een andere rivier getuige van het officiële begin van de bediening van de Redder van het heelal, ja, een goddelijke Redder. De Schrift zegt: „En er geschiedde een stem uit de hemelen: Gij zijt Mijn Geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.“ (Mk. 1:11.)

Tegenwoordig zijn er alleen nog ruïnes over van Kapernaüm, die stad aan het meer, het centrum van de bediening van de Heiland in Galilea. Hier predikte Hij in de synagoge, onderwees aan de

oever van het meer en genas zieken in de huizen.

Bij een andere belangrijke gelegenheid (Luk. 4:18.), ontleende Jezus een tekst aan Jesaja: „De Geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis.“ (Jes. 61:1.) Dit is een duidelijke aankondiging van een goddelijk plan om het „verloren bataljon“ waartoe wij behoren te redden.

Maar de predikingen van Jezus in Galilea waren slechts het voorspel. Op een heuvel, Golgotha genaamd, had de Zoon des Mensen nog steeds een afspraak die Hij moest nakomen en waar Hij erg tegenop zag.

Gevangen genomen in de Hof van Gethsémané na het Laatste Avondmaal, verlaten door Zijn discipelen, bespuwd, verhoord en vernederd, stimpelde Jezus onder Zijn zware kruis naar de Calvarieberg. Hij ging van triomf voort naar verraad, foltering, de dood aan het kruis. Voor ons heeft onze hemelse Vader Zijn Zoon gegeven. Voor ons heeft onze Oudste Broeder Zijn leven gegeven.

De Meester had op het laatste ogenblik nog terug kunnen gaan. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Hij onderging alle dingen, opdat Hij alle dingen zou kunnen redden – het menselijk geslacht, de aarde en al het leven dat daarop ooit gewoond heeft.

Er zijn aan de christenheid geen woorden bekend die zo veel betekenen als de woorden die de engel sprak tot de wenende Maria Magdalena en de andere Maria toen zij naar het graf gingen om voor het lichaam van hun Heer te zorgen: „Wat zoekt gij den Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan.“ (Luk. 24:5-6.) Met deze uitspraak was het „verloren bataljon“ van het mensdom – zij die hebben geleefd en zijn gestorven, zij die nu leven en eens zullen sterven, en zij die nog geboren moeten worden en ook eenmaal zullen sterven – dit

(wordt vervolgd op blz 316)

*Vier boekstenen voor
een geslaagd
eeuwig huwelijk*

OUDERLING GORDON B. HINCKLEY
van de Raad der Twaalven

Zo de Heere het huis niet bouwt...

Mijn geliefde broeders en zusters, nederig vraag ik om de leiding van de Heilige Geest.

Dit is april, de prachtige tijd van het jaar waarin de natuur weer tot leven komt. Het is een tijd vol beloften, een tijd vol schoonheid. Het is een tijd om verliefd te worden.

Vanmorgen zag ik een knappe jongeman en een mooi meisje hand in hand naar dit gebouw lopen, zij met een diamant aan haar vinger, en ik vermoed dat zij wel gauw getrouwd zullen zijn, zoals tienduizenden anderen wanneer april overgaat in mei, en mei in juni.

En toen herinnerde ik me net zo'n paar dat mij enkele jaren geleden vroeg hun huwelijksplechtigheid te leiden. Ik zal ze Tim en Sue noemen. Deze man en vrouw waren veelbelovende mensen. Beiden kwamen uit een goed gezin. Ze hadden een goede opleiding genoten. Zij verklaarden dat zij zielsveel van elkaar hielden. De plechtigheid was er een die onvergetelijk had moeten zijn, met eeuwige zegeningen die werden uitgesproken onder het gezag van het priesterschap van God.

De jaren verstreken en in dit gezin zijn drie kinderen geboren. Zo van buitenaf gezien was dit een gelukkig gezin, maar onlangs kwamen Tim en Sue me weer opzoeken, deze keer apart. Er werd niet geglimlacht, er waren alleen tranen. Ze kwamen om over echtscheiding te spreken. Liefdevolle woorden, die eens in volle ernst werden gesproken, hadden nu plaats gemaakt

voor beschuldigende woorden. Het was ongelofelijk. Het leek op een kwaadaardige maartse storm die de warmte van de eerste zachte lentedag overviel.

„En de kinderen dan?“ vroeg ik. Sue antwoordde dat ze scheiding prefereerde boven het blootstellen van de kinderen aan hun aanhoudend geruzie. De kinderen, zei ze, waren oud genoeg om te voelen hoe gemeen die twistgesprekken waren. Ze waren gevoelig genoeg om diepe wonden op te lopen die lelijke littekens zouden achterlaten.

Wat was er met Tim en Sue gebeurd? Wat gebeurt er met tienduizenden mensen als zij? Waarom eindigt in dit land toch ongeveer één op de drie of vier huwelijken in een echtscheiding?

In de Verenigde Staten scheiden per jaar ongeveer 400.000 echtparen. Dit zijn de ouders van meer dan een half miljoen kinderen. Meer dan zes miljoen volwassenen in dit land zijn nu wettelijk gescheiden of gescheiden van tafel en bed.

Zelfs in landen waar echtscheiding moeilijk, zo niet onmogelijk is, is deze zelfde kwaal duidelijk aanwezig; dezelfde sarrende, verderende boosaardigheid van huiselijke ellende, van vervreemding, van verlaten of verlaten worden en van immorele of onwettige verhoudingen.

Hier ligt een van de tragische oorzaken van de groeiende misdadigheid onder de jeugd; letterlijk miljoenen kinderen uit gezinnen zonder ouderliefde en

derhalve bijzonder weinig geborgenheid voor de kinderen. Hier ligt de wortel van ons omhoog schietende budget voor sociale zaken, dat miljarden van ons kapitaal opslokt. Hier wordt het door God in den beginne ingestelde soort gezin verloochend. Dit is hartverscheurende ellende en mislukking.

Over dit probleem wil ik nu niet verder uitwiden. Het is helaas maar al te duidelijk. Ik zeg liever iets over de manier waarop dergelijke tragedies voorkomen kunnen worden.

Voor diegenen onder u die met een verheugd hart dromen van huwelijk en het stichten van een gezin, wil ik herhalen wat er eeuwen geleden is gezegd: „Zo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan...“ (Ps. 127:1.)

Mag ik u in enkele woorden vier hoekstenen aanraden waarop u dit huis kunt bouwen? Er zijn er nog meer, maar ik wil graag op deze de nadruk leggen. Ik heb ze uit het Evangelie van Jezus Christus gelicht. Ze zijn niet moeilijk te begrijpen, en ook niet moeilijk na te volgen. Ik geef u zonder aarzelen de belofte dat de gevaren van uw huwelijkseven kleiner zullen zijn, uw liefde voor elkaar met de jaren zal groeien, u het leven van uw kinderen en uw kindskinderen zult zegenen, en dat u in dit leven geluk en in het eeuwige leven ongekende vreugde zult beleven, als u het huis van uw dromen op deze fundering bouwt.

De eerste steen noem ik *respect voor elkaar*, het soort respect waarmee men zijn levensgezel als de diebarste vriend op aarde beschouwt, en niet als een bezit of een roerend goed dat men kan dwingen of verplichten zich te gedragen naar de zelfzuchtige grillen van het ogenblik.

Pearl S. Buck¹⁾ merkt op: „Liefde kun je niet dwingen . . . Zij komt uit de hemel, ongevraagd en onverwacht. (*The Treasure Chest*, blz. 165.)

Dit respect spruit voort uit de erkenning van het feit dat ieder van ons een zoon of dochter van God is, gezegend met een deel van Zijn goddelijke aard; dat iedereen een individu is met het recht om zich te uiten en zijn eigen talenten te ontwikkelen, iemand die verdraagzaamheid, geduld, begrip, hoffelijkheid, wellevendheid verdient. De ware liefde is niet zozeer een kwestie van romantiek, maar wel van uiterste zorg voor het welzijn van de levensgezel.

Het gezelschap van de huwelijkspartner heeft de neiging alledaags en zelfs saai te worden. Ik ken geen betere manier om het op een hoogstaand en inspirerend peil te houden dan dat de man af en toe nadenkt over het feit dat de hulpe aan zijn zijde een dochter van God is, die met hem werkt aan het grootste scheppingsproces van het bewerkstelliging van Zijn eeuwige doelstellingen. Voor de vrouw ken ik geen doeltreffender manier waarop zij de stralende liefde voor haar man in leven kan houden, dan door te zoeken naar de goddelijke eigenschappen die het deel zijn van elke zoon van onze Vader en die opgewekt kunnen worden door respect, bewondering en aanmoediging, en door die eigenschappen ook te benadrukken. Juist het proces van daden van deze aard zal voortdurend belonende waardering voor elkaar kweken.

Het tweede punt dat ik wil noemen is iets heel eenvoudigs, maar ik beschouw het als het meest fundamentele. Bij gebrek aan een betere term noem ik het *het zachte antwoord*.

Vroeger werd al gezegd dat „een zacht antwoord keert de grimmigheid af.“ (Spr. 15:1.)

Zelden krijgen we met moeilijkheden te

kampen wanneer we zacht spreken. Pas wanneer we onze stem verheffen vliegen de vonken over en weer en worden minuscule mugjes enorme olifanten van wrevel. Voor mij heeft de beschrijving van de wedstrijd tussen de profeet Elia en de Baäl-priesters altijd iets kenmerkends gehad. De Schrift vermeldt: „ . . . een grote en sterke wind, scheurende de bergen, en brekende de steenrotsen (ging voorbij) voor den Heere henen; doch de Heere was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de Heere was ook in de aardbeving niet;

„En na de aardbeving een vuur; de Heere was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte.“ (I Kon. 19:11-12.)

De stem van de hemel is als het suizen van een zachte stilte; zo ook is de stem van huiselijke vrede een rustige stem. Binnen het huwelijk bestaat een behoefte aan een grote hoeveelheid discipline – niet van de levensgezel, maar van uzelf.

Ik ken maar weinig uitspraken die zoveel betekenen voor vaders en aanstaande vaders als deze raad van president David O. McKay: „Een vader kan voor zijn kinderen niets doen dat groter is dan hen laten voelen dat hij van hun moeder houdt.“

Hoeveel praktischer moet dan wel de vrede in de gezinnen van de mensen zijn, hoeveel groter de geborgenheid in het leven van de kinderen, hoeveel minder echtscheidingen en ellende, hoeveel meer blijdschap en vreugde en liefde zou er dan niet zijn, als man en vrouw de discipline om zacht tegen elkaar te spreken zouden aankweken, en als zij beiden zo tegen hun kinderen zouden spreken!

Paulus zei: „ . . . gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn . . . “ (Efe. 6:4.) Nogmaals: de stem van huiselijke vrede is een zachte stem.

En dan nu de derde hoeksteen waarop een hecht en gelukkig gezin kan bouwen. Deze steen noem ik *eerlijkheid jegens God en jegens elkaar*.

Een wijze man, die een jarenlange ervaring had als jurist, als raadgever en als kerkelijk leider vertelde mij eens dat hij ervan overtuigd was, dat geld

waarschijnlijk de belangrijkste factor is bij gespannen huwelijksverhoudingen en de tragische gevolgen ervan.

Mijn jonge vriend, over wie ik het reeds eerder had, beschuldigde zijn vrouw ervan dat zij hun inkomen verkwistte en buitensporige uitgaven deed. Vrij bitterheid vertelde zij me dat hij gelierig was en zijn gezin niet goed onderhield. Hun gekibbel over dubbeljets had hun liefde aangetast.

Ik ben ervan overtuigd dat er geen betere discipline noch een vruchtbaarder zegening bestaat voor hen die een gezin willen stichten dan het opvolgen van de geboden die het oude Israëel kreeg bij monde van de profeet Maleachi: Brengt al de tienden in het schathuis, . . . en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensters des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.“ (Mal. 3:10.)

Het huwelijk brengt gewoonlijk veel verplichtingen met zich mee. U, mijn jonge vrienden, zou ik willen voorstellen dat u eerst uw verplichting eerlijk jegens God te leven door uw tienden en gaven te betalen nakomt. U zult Zijn zegeningen nodig hebben; o, wat zult u ze hard nodig hebben! Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat Hij doet wat Hij heeft beloofd. Een van deze zegeningen is vrede in het gezin en liefde in het hart.

Als u met discipline uw geld uitgeeft, te beginnen met uw verplichtingen jegens uw Vader in de hemel, zal de woekerende zelfzuchtigheid die in het gezinsleven tot zoveel spanningen kan leiden uit uw leven verdwijnen, want indien u deelt met de Heer, Die u niet kunt zien, zult u edelmoediger, eerlijker en guller delen met de mensen die u wel ziet. Als u eerlijk leeft met God, zult u geneigd zijn eerlijk met elkaar te leven.

Nu wil ik u tot slot, als vierde hoeksteen, het *gezinsgebed* aanbevelen.

Ik ken geen enkele gewoonte die een heilzamer invloed op uw leven zal hebben dan de gewoonte aan het begin en eind van elke dag samen te knielen. Op de een of andere manier worden de stormpjes die in elk huwelijk schijnen

op te steken gestild, wanneer u de Heer op de knieën, en in elkaars bijzijn, dankt voor elkaar, en dan samen om Zijn zegen in uw leven vraagt, in uw gezin, voor hen die u dierbaar zijn en voor uw dromen.

Dan zal God uw metgezel zijn, en uw dagelijkse gesprekken met Hem zullen vrede brengen in uw hart en vreugde in uw leven die uit geen enkele andere bron geput kan worden. Uw samenzijn zal met de jaren lieflijker worden, uw liefde zal sterker worden. Uw waardering voor elkaar zal groeien.

Uw kinderen kennen dan de geborgenheid van een thuis waar de Geest des Heren woont. In dat thuis roept u ze bij elkaar, zoals de Kerk aanraadt, en onderwijst hen in liefde. Zij kennen dan ouders die elkaar respecteren, en in hun hart zal ook respect groeien. Zij zullen de veiligheid ervaren van het zachte woord, en de stormen in hun

eigen leven zullen gaan liggen. Dan weten zij dat ze een vader en een moeder hebben die eerlijk met God leven, ook eerlijk met elkaar leven en met hun medemensen. Zij zullen opgroeien met zin voor waardering, want zij hebben hun ouders in het gebed hun dankbaarheid voor grote en kleine zegeningen horen uitspreken. Zij zullen volwassen worden met geloof in de levende God.

De engel der verwoesting, (zie L. en V. 89:21.) die huiselijke verbittering brengt, zal aan u voorbijgaan, en u zult uw hele leven, dat tot in alle eeuwigheid kan voortduren, vrede en liefde kennen. Ik kan u geen grotere zegen toewensen, en hierom bid ik nederig ten behoeve van u, in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

1) Buck, Pearl S. – Amerikaans schrijfster, geb. 1892.

(vervolg van blz 313)

verloren bataljon van mensen, juist gered.

Van Hem, Die ieder van ons heeft verlost van de nooit eindigende dood, getuig ik dat Hij de Leraar van de Waarheid is – maar Hij is meer dan een leraar. Hij is het Voorbeeld voor het volmaakte leven – maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote Heelmeester – maar Hij is meer dan een heelmeester. Hij, Die het „verloren bataljon“ van het mensdom heeft gered is letterlijk de Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige Israëls, ja, de Verrezen Heer, Die zei: „Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorpraak bij de Vader.“ (L. en V. 110:4.)

Als Zijn getuige getuig ik voor u dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

(vervolg van blz 308)

ging doet zich voor wanneer de kuisheidswetten geschonden worden.

„Onze eigen beschaving is zelfs gefundeerd op kuisheid, de heiligheid van het gezin. Vernietig deze dingen, en de christelijke mens wordt een redeloos dier.

... . de gezinsverhouding blijft ook in het eeuwige leven bestaan. Het is de meest verheven en heilige menselijke verhouding die wij kennen.“

(*Conference Reports*, oktober 1938, pag. 137.)

De stem van het Eerste Presidentschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waarschuwt in niet mis te verstane bewoordingen:

... . sexuele zonde – de onwettige sexuele relaties van mannen en vrouwen – staat wat gruwelijkheid betreft naast moord. De Heer maakt geen wezenlijk onderscheid tussen ontucht, overspel en hoerij of prostitutie. Alle vallen zij onder Zijn plechtige en ontzagelijke veroordeling . . . . Ze kunnen niet ontkomen aan de straffen en oordelen die de Heer tegen deze zonde heeft bekend gemaakt. De dag waarop zij verantwoordelijk moeten afleggen komt zo zeker als de nacht volgt op de dag.“

Daarna spraken zij over degenen die het kwaad vergoelijken en zelfs rechtvaardigen, of het nu van de pers komt of uit de luidspreekers of van de kansel:

„Zij die deze zonden vergoelijken en zeggen dat dergelijke uitspattingen slechts een onschuldige bevrediging van een normaal verlangen zijn, zoals het lessen van dorst en het stillen van honger, spreken met hun lippen vuile taal. Hun raadgevingen leiden naar vernietiging; hun wijsheid komt van de vader der leugens.“ (Boodschap van het Eerste Presidentschap voor de Kerk, *Improvement Era*, november 1942, pag. 686.)

En dan komt weer de doordringende stem van Paulus:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont?

„Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.“ (I Kor. 3:16-17.)

En de stem Gods: „Ik ben Jezus Christus; . . . „En verder gebied Ik u, dat gij uws naasten vrouw niet zult begeren, noch uw naaste naar het leven staan.“ (L. en V. 19:24-25.)

Sexueel contact buiten het huwelijk sluit de poorten naar de tempel en sluit zo de weg naar het eeuwige leven af.

Tot iedere luisteraar richten wij van harte de uitnodiging om te komen naar de besproeiende tuinen, naar de schaduw van mooie bomen, naar de onveranderlijke waarheid.

Komt met ons naar de zekerheid, veiligheid, samenhang. Hier stromen de verkoelende wateren. De bron droogt niet op.

Komt horen naar de stem van een profeet en hoort het woord van God. (Zie Heilige Lofzangen, nr. 60.)

De Heer verandert niet. Hij is gisteren, vandaag en eeuwig Dezelfde. (Hebr. 13:8.)

De Heer, Die voor ons geleden heeft, zegt:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert . . . opdat niet uw lijden heviger zij – gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

„Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden . . .“ (L. en V. 19:15-18.)

Dat de stemmen van de dienstknechten des Heren mogen zegevieren, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

1) Amerikaans nieuwsblad

2) Idem

3) Pope, Alexander – Engels dichter, 1688-1744

(vervolg van blz 304)

Wat is het heerlijk te weten dat wij onze eigen koers kunnen uitstippelen, onze bestemming kunnen bepalen en onze zegeningen vaststellen. Het is nog niet te laat om te kiezen. Aan ons is de keuze, maar wij moeten *heden* kiezen wie wij zullen dienen.

Elke dag dank ik de Heer, omdat ik weet dat God de Vader, Wiens kinderen wij zijn, leeft en wil dat wij slagen, en dat Hij „de wereld alzo heeft liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

„Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden!“ (Joh. 3:16-17.)

Ja, Jezus Christus heeft voor ons Zijn leven gegeven en Hij gaf ons het plan waardoor wij met volle teugen van het leven kunnen genieten en onze zaligheid kunnen bewerkstelli-

gen. Zoals Richard L. Evans zo prachtig zei: „Onze Vader in de hemel is geen scheidsrechter die ons op fouten probeert te betrapen. Hij is geen concurrent die handiger probeert te zijn dan wij. Hij is geen aanklager die ons probeert te veroordelen. Hij is een liefhebbende Vader die wil dat wij gelukkig zijn en eeuwig vooruitgang blijven boeken, en Die ons zal helpen waar Hij kan, als wij Hem in ons leven maar de kans geven om ons te helpen.“

Ik bid oprecht dat wij de moed en de kracht zullen hebben om nederig te zijn, onze Heiland, Jezus Christus, aan te nemen en Hem te dienen, en daardoor de zegeningen te genieten die Hij heeft beloofd. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

+) Zie Heilige Lofzangen nr 51.

1) Toynbee, Arnold Joseph – Engels geschiedschrijver, geb. 1889

2) Kipling, Joseph Rudyard – Engels schrijver en dichter, 1865-1936

3) Ter nagedachtenis van president Abraham Lincoln gebouw monument in Washington D.C.

4) Van Dyke, Henry – Amerikaans geestelijke en schrijver, 1852-1933

Max Lee Pinegar

Max Lee Pinegar uit Orem (Utah) is door het Eerste Presidentschap geroepen tot president van de Nederlandse zending. Broeder Pinegar is voor Nederland geen onbekende: in 1954-1956 was hij hier als zending, waarbij hij vele belangrijke ambten vervulde. Zo was hij ondermeer tweede raadgever in het zendings-presidentschap.

President Pinegar is hoofd van de af-

deling productie en distributie van het Bureau voor Seminaries en Theologische Instituten. Hij werd in Orem geboren als zoon van wijlen John Franklin Pinegar en Grace Muri Ellis Pinegar. Hij behaalde een graad aan de Brigham Young Universiteit en aan de Universiteit van Utah. Op 21 december 1962 trouwde hij met Lynne Johnson uit Spanish Fork (Utah) in de tempel te Manti. Ze hebben vier kinderen. Tot voor kort was hij bisschop van een wijk. Hij is superintendant van de OOVJM geweest in twee verschillende

ringen en lid van de hoge raad van een ring.

Mevrouw Pinegar werd op 7 juni 1936 in Winslow (Arizona) geboren uit Richard Lund en Lilian Merle Fisher Johnson. Ook zij behaalde een graad aan de BYU. Ze is zendinge geweest in het oosten van Amerika en was tot voor kort leidster van de afdeling Culturele Ontwikkeling van de ZHV in haar wijk. Ze heeft gewerkt als lerares in de zondagsschool, het jeugdwerk en de OOV, en als lid van het ZHV-presidentschap van een wijk.

Pinksterconferentie 1971

De pinksterconferentie die 29, 30 en 31 mei in Den Haag werd gehouden, kan zondermeer een succes worden genoemd.

De Geest van onze hemelse Vader was heel sterk aanwezig en het was fijn elkaar weer te zien of om nieuwe leden te ontmoeten. Het begon zaterdagmiddag steeds drukker te worden in het kerkgebouw aan de Leersumstraat waar jongelui uit alle delen van het land bijeenkwamen. Bij het informatiebureau kon men zich laten inschrijven en een badge in ontvangst nemen waarop je naam stond en die recht gaf aan alle programma's van de conferentie deel te nemen. Na de opening om zes uur begon de

kennismakingsavond waarop een floorshow werd opgevoerd door een Balinese dansgroep en waar men op het ritme van een Antilliaanse band plezierig kon dansen. Na deze feestelijke inzet kon de volgende dag de eigenlijke conferentie beginnen. Het thema van deze conferentie hield een uitdaging in: **Raept gij den Handscoen op?** Door verschillende sprekers werd hierop ingegaan.

Tussen de twee conferentiezittingen in stonden er een pauze-concert en een wandeling naar het Zuiderpark op het programma. Na de tweede zitting werd er aan de hand van een film verteld over Israël.

's Avonds was er een heel bijzondere haardvuuravond waarop een oratorium geschreven door twee OOV-leden werd

uitgevoerd door het Ring Symphonie Orkest en het jeugdkoor van de wijl Den Haag. Hierna kon men president De Jager uit Nijmegen begroeten die was gekomen om in te gaan op vele vragen. De volgende ochtend toog ieder naar het Zuiderpark om in vergadering zijn getuigenis te geven. De rest van deze dag stond in het teken van de sport en het volksdansen. Na een laatste gezamenlijke maaltijd en de slotvergadering behoorde ook deze conferentie weer tot het verleden: uitstekend georganiseerd en vol jeugdig enthousiasme. De Geest des Heren was er duidelijk. Het was fijn eraan deel te hebben en velen gingen met een groter getuigenis naar huis. **Jeugd van Zion, raept gij den handscoen op?**

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE RING HOLLAND

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Antwerpen

Van Reet, Jacobus Johanna Josephus, 18 juni 1971

Assen

Nusalij, Katharina Greetsia, 4 juni 1971

Ede

Jansen van Rosendaal, Miriam Wilhelmina Suzanna, 28 mei 1971

Gent

Sivewright-Malschaert, Marie Christine, 18 juni 1971

Sivewright, Sonia Ray Christine, 18 juni 1971

Sivewright, Rhoda Alice José, 18 juni 1971

Groningen

Hinderks, Sietse Hinderik Jan, 18 juni 1971

de Jonge, Thies, 18 juni 1971

Nomden-Graver, Annechien, 18 juni 1971

Rumampuk, Christiaan Alfons, 28 mei 1971

Haarlem

Meijboom, Agatha Theadora, 25 juni 1971

Meijboom, Elizabeth Maria Petronella, 25 juni 1971

Meijer-de Klerk, Geertrui, 25 juni 1971

Harlingen

Schaap, Lourens, 18 juni 1971

Den Helder

van Dam, Dirk, 1 juli 1971

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Den Haag

Metting van Rijn, Marie Isabelle Francois, 24 juni 1971

Roepers, Maud Esmeralda, 10 juni 1971

Piket, Ingrid Johanna, 10 juni 1971

Rotterdam-Noord

Boesberg-Fluse, Maria, 18 juni 1971

Stam, Jan, 27 mei 1971

Stam-Slofbergen, Maria Cornelia, 27 mei 1971

Rotterdam-Zuid

Klynoot, Karel, 10 juni 1971

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Heijdemann, Coenraad, diaken, 16 mei 1971

Ede

van Olderen, Albertus Wilhelmus Jacobus, diaken, 25 april 1971

Haarlem

Jansen, Petrus Johannes, leraar, 16 mei 1971

Heerlen

Santing, Siemen, priester, 16 mei 1971

van Steijn, René, diaken, 2 mei 1971

Hengelo

de Ceuninck van Capelle, Peter Erik, priester, 16 mei 1971

Groningen

Bakker, Jan, ouderling, 23 mei 1971

Dezaire, Jens Heins, diaken, 6 juni 1971

Dezaire, Joseph Engelbert Pierre, ouderling, 23 mei 1971

Wijsbeek, Casper Johannes, ouderling, 23 mei 1971

Nijmegen

de Jager, Robert Michael, priester, 6 juni 1971

Ramaekers, Gustaaf, diaken, 11 april 1971

Zeist

Harskamp, Hendrik Anthonie, leraar, 6 juni 1971

GEZEGEND

Groningen

Muskita, Karel Julianus, 4 april 1971

Muskita, Suzanne Lily Naomi, 4 april 1971

Heerlen

Parker, Cynthia Marie, 7 maart 1971

OVERLEDEN

Groningen

van Olden, Watini, 14 juni 1971

Dansfestival

MUTATIES IN DE NEDERLANDSE ZENDING

President van de Nederlandse zending — Max L. Pinegar

Genealogisch adviseur — Frans de Visser

District Eindhoven

Districts-president — Poul Stolp

Eerste raadgever — Carel Bostelaer

Gemeente Breda

Gemeentepresident — T. Boom

Onder auspiciën van de OOV werd er in de Churchill-hal te Bunnik een bijzonder dansfestival gehouden.

Het was donderdag 20 mei 1971 — hemelvaartsdag — toen er om en nabij honderd dansers bij elkaar kwamen uit de wijken en gemeenten van ring en zending terwijl er ongeveer vierhonderdvijftig bezoekers hun verrichtingen kwamen bekijken. Volksdansers uit Engeland, Joegoslavië, Frankrijk, Griekenland, Bulgarije, Israël, V.S., Japan en Nederland maakten dit gebeuren tot een bijzonder genoeglijke ervaring voor jong en oud.

De foto's laten ons enkele dansscenes zien en een gedeelte van de bezoekers.

